

מועצה אזורית אשכול - מליאה #15 2023 בזום

פרוטוקול ישיבת המליאה מן המניין

מיום שני, ו' בטבת תשפ"ד, 18.12.2023

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

מועצה אזורית אשכול

**ישיבת מועצה מן המניין מס' 15
מיום שני, ו' בטבת תשפ"ד, 18.12.2023**

משתתפים:

- ירקוני גדי - ראש המועצה
- אלון דודי - סגן ראש המועצה, יתד
- בוקובה תמיר - חבר מועצה, תלמי יוסף
- קוברסקי אדוארד - חבר מועצה, אבשלום
- סלע נעמי - חברת מועצה, צוחר
- דניאל אריק - חבר מועצה, רעים
- גל נועם - חבר מועצה, שדה ניצן
- גרין סילביה - חברת מועצה, אורים
- צמח דורון - חבר מועצה, בארי
- בן רומנו רונית - חברת מועצה, תלמי אליהו
- בר מאיר תמי - חברת מעוצה, צאלים
- אהרון איתן - חבר מועצה, עמיעוז
- בורנשטיין טל - חבר מועצה, נירים
- מימון יהודית - חברת מועצה, יבול
- ברזילי דני - חבר מועצה, מגן
- קסטרשטיין אברהם - חבר מועצה, כרם שלום
- רביבו קובי - חבר מועצה, שלומית
- משה טל - חבר מועצה, דקל
- אווקרט חנניה - חבר מועצה, מבטחים
- בלברמן שמיל - חבר מועצה, ניר יצחק
- פלוטקין בן זקן שלומית - חברת מועצה, שדה ניצן
- ערוסי מזל - חברת מועצה, עין הבשור
- ספקטור שמואל - חבר מועצה, חולית

מוזמנים:

ניר ים	-	מנכ"ל המועצה
עידו לבנה	-	גזבר המועצה
יפה בוקובה	-	הנהלת חשבונות
עו"ד אולגה גונן	-	יועצת משפטית
בת שבע סעד		

על סדר היום

1. מידע על פעילות המועצה בזמן המלחמה
2. אישור פרטוקול מליאה 17#2023 מיום 4.12.23 על בסיס תמלול
3. מסגרות אשראי בבנקים לשנת 2024
4. תוכנית ללו"ז הבחירות באשכול
5. עדכון על ביי"ס עורפי לתקופת הביניים
6. תב"רים למליאה

מר ניר ים:

חברים יקרים, לבקשת חברי מליאה, באמת, אנחנו נתחיל לפתוח מרווחים קצרים יותר בין המליאות, מה שאומר שאנחנו נהיה בקשר יותר הדוק, נשתדל לעדכן יותר, נשתדל לשמוע יותר. אז ככה אנחנו עושים עכשיו, התחלנו, אנחנו עכשיו בסך הכול שבועיים אחרי המליאה הקודמת. אז יש לנו פה כמה עדכונים, יש לנו כמה קבלות החלטה, ויש לנו הרבה מקום גם לשמוע אתכם, כמובן.

אבל ברשותכם, גדי גם ברשותך, לפני שאתה אומר את המידע שלך, אנחנו ניתן לנועם כמה דקות

לדבר על התפיסה הביטחונית, אם הבנתי נכון.

מר נועם גל: אני לא...

מר ניר ים: נקרא לזה ככה, לא משנה, השם נמצא אחרי שהוא יגיד את מה שיש

לו. בבקשה, נועם.

1. מידע על פעילות המועצה בזמן המלחמה

מר נועם גל: אז קודם לכבוד הוא לי להיות כאן שחקן אורח. מתגעגע לביקור

במליאה, אבל יש לי מחליפה לעילא ולעילא.

בנגיעה קצרה בהיבט, עדכוני הביטחון, אז כפי שכולכם עוקבים, הלחימה ירדה ממש מולנו. בצפון זה כמעט... עוברים לדברים הרבה יותר נקודתיים. הכיבוש, או התמרון הסתיים, ועכשיו עובדים נקודתית. זאת אומרת, שעיקר הפעילות, מי שגר פה, ומי שמגיע לבקר כאן, אז שומעים את זה ומרגישים את זה טוב טוב במשך היום. בעיקר, אני כבר לא צריך שעון מעורר, ב-30:16 מתחיל סבב עצבני.

גם אתמול וגם היום, אנחנו עדיין תחת מטחים כבדים של רקטות ופצמ"רים. אתמול היה לנו מטח מאוד גדול בניר יצחק, עם שלוש נפילות בתוך היישוב, יש את זה בכיסופים, גם כן מטח כבד, עם נפילות בתוך היישוב, עם פגיעה בשני בתים. בניר יצחק הייתה פגיעה במבנה אחד. הצפי שלפחות עד שאין איזו הפסקת אש מסיבות כאלה או אחרות, הלחימה תמשיך לפחות בעוצמה הזאת.

סיימנו כרגע שיחה די מעמיקה עם אלוף פיקוד העורף, עם רפי מילוא, על מנת לנסות ביחד להבין את תפיסת הביטחון, ואיזה רכיבים שיחזקו, גם ש... לפני תפיסת הביטחון שדיברנו עליה, ואיזה דברים יחזקו את תחושת הביטחון. כל זה כשאנחנו מתכוננים לשלב הבא, מבחינתנו, להיות מוכנים להתחלת חזרה של תושבים. חלק מהם, זה תושבים, לפני שמישהו יגיד – נגמרה הלחימה, כמו שאנחנו פוגשים פה היום ביישובים. אם אנחנו סופרים את כמות האנשים במועצה, להזכיר בשבוע הראשון – שני, היינו בסביבות 600 איש, היום אנחנו כבר מעל 3000 תושבים, וזה דורש מאיתנו

התייחסות רחבה בכל ההיבטים.

אחד הדברים שאני מניח שתמשיך המגמה הזאת, בעיקר של בעלי משקים, לחזור ולהפעיל את זה ולהתכונן לעונה, זו תחושת הביטחון שנקבל. זה קשה לדבר על זה, כשיש לנו ברקע את הלחימה במלוא עוצמתה. מצד שני, מרכיבי הביטחון מתחילים לראות אותם, אם זו אגרת, לפחות ארבע המכולות הראשונות לכוחות הגנת היישוב, אנחנו רואים את הצבא ביישובים, היו לנו לא מעט חריקות עם זה. בין האמירות הראשונות, בין אני לא רוצה להגיד ההבטחות, אבל מה שאמרו שיהיה בחליפת הביטחון.

אם זה מחלקות לצד המערבי, וכיתות בצד המזרחי בכל יישוב, ומה ההיבטים של זה. אנחנו נוכחנו בהרבה חילופי כוחות, שכל חילוף כוח כזה, משום מה, מתמטית זה תמיד יוצא קצת פחות. יש, לפחות הרושם שלנו, האמירה שכרגע זה התייצב, למרות שאמורה להיות עוד פעם החלפה של כוח מילואים בכוח סדיר, וזה ייצב לטווח הבינוני, יותר את סבב הכוחות.

במקביל, אני מניח, או אני מקווה, שהשלמת מרכיבי הביטחון, שחלקם ניתן לעשות אותם מהר, כמו ההצטיידות של כוחות הגנת היישוב, מה שהיה פעם כיתות הכוננות ואימוון, שלב שהוא קל, מהיר יותר. השלב האיטי יותר, זה מרכיבי הביטחון, אם זה גדרות, תאורה, כבישים, רכבים. יש המון נושאים שהם עדיין על המדוכה, והם שאלות פתוחות שנדרשים אליהן, ואני מקווה שיהיה מעמד בהמשך, החל ממעמד הרבש"צ, ואני מניח שלא ירחק היום, זה גם כיתות הכוננות.

כרגע כולם בצווי שמונה, איך הדברים האלה, מתישהו, זה ישתנה. השאלות האלה, הן על המדוכה, ואנחנו מבקשים ודורשים מהצבא להתייחס ולתת פתרונות, וברגע שיהיו לנו פתרונות או חידושים, אנחנו כמובן נעדכן אתכם.

גב' רונית בן רומנו: אפשר לשאול שאלה, נועם?

מר נועם גל: כן.

גב' רונית בן רומנו: שומעים אותי?

מר נועם גל: שומעים, רונית.

גב' רונית בן רומנו: אחלה, ערב טוב לכולם. בנושא כיתת הכוננות, שזה דבר באמת שהוא דבר שאפשר לעשות אותו באופן מיידי, במיוחד שהציוד הגיע, אני יודעת שזה עדיין לא נעשה. ואני די חולקת על העניין שגדר ומרכיבי ביטחון כמו מצלמות ותאורה, זה משהו שצריך לקחת כל כך הרבה זמן.

אני, למשל, ביישוב תלמי אליהו, אני לא יודעת אם אנחנו נכללים או לא נכללים. גם לא יודעת אם אנחנו נכללים, וגם לא מבינה למה דבר כזה צריך לקחת כל כך הרבה זמן. אנחנו בין היישובים שלא נפגעו, ברוך השם, מבחינת הבתים. כן יכולים לחזור הביתה, אם יתאפשר לנו לקבל אזור שהוא בטוח. ובטוח, מה זה אומר? כיתת כוננות ממוגנת, גדר, מצלמות, תאורה, מתי זה יטופל?

מר נועם גל: זהו, רונית, כמובן אני יכול להגיד רק מה שאני יודע. אני יודע שארבע מכולות לכיתות הכוננות, לכוחות הכוננות, אני בכוונה לא קורא להם כיתות, כי היה לזה כוח יותר גדול, הגיעו הציוד מלא על מלא. זאת אומרת נשקים, אפודים, כמו שהגדירו, שהוא נראה כמו חייל בצנחנים או בגולני, הגיעו לפחות לארבעה יישובים שהם כבר יצאו, רובם, לדעתי כולם, כבר עשו אימות... ואני מניח שבקצב הזה, זה המרכיב שיושלם לא ליידי, אני לא רואה אותו, אבל אני מניח שזה בטוח המאוד מאוד מיידי.

על מרכיבי הביטחון החליטו, והדרישה בשיח שהיה לנו מול אלוף הפיקוד, הם נכנסים במקביל, לא בטורית, בכמה וכמה יישובים ומרכיבי הביטחון שהם החליטו. זה נושא, כן, אני חוזר על גדרות תאורה, רכבים וכו'. זהו, לדעתי זה מתקיים...

גב' רונית בן רומנו: נועם, מה זה שהם החליטו? תלמי אליהו בפנים, או לא בפנים? שדה ניצן בפנים? אוהד?

מר נועם גל: אז הנה, אני נותן לך תשובה, כל היישובים, אין לי את הטבלה מול העיניים, אבל אני זוכר אותה בעל פה. יש ארבע קטגוריות לגבי רמת האיום, שלפי זה נגזרת החליפה המיגונית. ואף יישוב, מכל תושבי המועצה, הוא לא ברמה ארבע הנמוכה. ברמה הראשונה, זה כל המערביים, וזה כולל רכבים ממוגנים, למשל, להבדיל מזה, לרשב"צים, וגודל

כיתת הכוננות, הלוואי, זה בינינו כשאף אחד לא שומע, הלוואי שיהיו מספיק אנשים לפגוש את כל הציוד שמקבלים.

ובצד, בכל גוש צוחר – מבטחים - כרם שלום – הם ברמת מיגון 2, שהחליפה הזאת אומרת – גדרות, תאורה, רכב ביטחון. יש עוד מרכיבים של חוזי, של כמות המצלמות,

מר איתן אהרון: נועם, למה אתה מדבר מערבית? למה אתה מדבר מערבית ומזרחית?
זה לא נכון. עובדתית זה לא נכון.

מר נועם גל: אוקיי, אז יכול להיות שאני טועה, יכול להיות שזה לא נכון. אין, כמו שאמרתי, אין מול העיניים שלי את הטבלה. הטבלה הזאת התקבלה, שנקבעת על ידי פיקוד העורף, על ידי, כתוצאה מסקר איומים וסיכונים שהם עשו, זאת ההחלטה שלהם. מי שירצה לערער על הטבלה הזאת, היא לא מול העיניים שלי, אבל אני חושב שקטגורית אנחנו כן, יש הבדל בין סמוכי גדר, אני בכוונה לא מדבר על מספרים אחרים, אלא מזרחית ומערבית, והלוואי שכולם ימשיכו לדבר... זהו, אז זו תשובתי.

גב' רונית בן רומנו: תודה.

מר נועם גל: ניר, אליך, אם אין עוד שאלות.

מר ניר ים: גדי, אתה איתנו?

תיאומים טכניים

מר גדי ירקוני: עכשיו שומעים, הטכנולוגיה. ערב טוב לכולם, א' – אני באמת מודה לנועם על הסקירה, רגע, אל תדברו, אני עכשיו מדבר. חשוב שנזכור כל הזמן את כל החטופים שיש לנו. לנו, ובכלל למדינת ישראל. אני מקווה שכולם באמת יחזרו כמה שיותר מהר הביתה, שלמים ובריאים, וזאת התפילה של כולנו, וגם הדבר שאני חושב, היום, הכי חשוב, במטרות של המלחמה הזאת.

כשאני גומר להגיד את הדבר הכי חשוב, אני אעבור לסדר היום, בסדר היום היום, אז אחרי שנועם מה שהוא אמר באמת, וזה עם הדברים שאנחנו מתעסקים בהם הרבה מאוד, זה נושא הביטחון, ומה יהיה אחרי, זה לא אנחנו קובעים את הביטחון, אלא בדיבורים עם צה"ל ומה יהיה, ומה צריכים

להגיב עכשיו, ומהם השלבים שיהיו. שומעים אותי?

גב' סילביה גרין: שומעים מצוין.

מר גדי ירקוני: השלבים האלה, אנחנו גם מתעסקים הרבה מאוד עם השלבים של

בעצם, של היישובים שנפגעו קשה, להתחיל ולהחזיר אותם לקדמותם, יחד עם כל הסקרים, יחד עם מס רכוש, יחד עם תקומה. הרבה עבודה בזה. הרבה עבודה גם במחשבות על העתיד. כמו שאתם יודעים, התוכנית האסטרטגית, אנחנו צריכים להכין אותה עכשיו, אין הרבה זמן, גם את התוכנית של המועצה, וגם את התוכנית של כל יישוב ויישוב.

גם פה, יישובים מתחילים להכין את הרשימות שהם חושבים, ומה שייקח אותם קדימה בתקופה הבאה. יש לנו, באמת, הזדמנות אחרי האסון הנוראי שפקד אותנו ביום שבת השחור הזה, לקחת עכשיו את הדברים הטובים, ולראות איך אנחנו מנצלים את זה ויוצרים פה מציאות, אני מקווה, אחרת. אחרי שצה"ל ייצור את המציאות. גם אנחנו, ואני מקווה שכל יישוב ויישוב מסתכל על זה, וגם המועצה.

לא הכול הולך חלק וכמו שאנחנו חושבים. עדיין אנחנו נתקלים בהרבה בעיות מול הממשלה, מול תקומה, בתקציבים שאנחנו צריכים לקבל, ב... שזה עובר. בבית ספר העורפי שהתחלנו, רצינו להתחיל להכין אותו לתקופה שנהיה צריכים, אז גם שם אנחנו הולך יותר לאט ממה שחשבנו, אבל זה מתחיל ללכת.

העבודה תתחדש עכשיו, גם מול הכנסת, כל הנושא של מס רכוש, שהיה לנובמבר, לאוקטובר – נובמבר, צריך להתארך עכשיו, וגם שם אני מקווה שהוא יתארך אוטומאטית, ולא יהיו לנו שום הפתעות שם. אבל אנחנו מתכוננים להפתעות.

אנחנו גם, אנחנו עושים הרבה פגישות עם הנהגות היישובים, ועם היישובים, בכל המקומות שנמצאים, מאוד חשוב לנו.

אני מנסה, לפחות פעם בשבוע להיות באילת, בים המלח, הערבה, וירושלים פעם בשבועיים משהו כזה, אולי קצת יותר, חוץ מהעבודה השוטפת, ולדבר תמיד גם עם ההנהגה וגם עם היישוב. פגישות מאוד חשובות שאנחנו שומעים שם את רחשי ליבם של התושבים, ואיך באמת התקופה הקשה הזאת

במלונות אומרת, ואיפה שאפשר להקל אנחנו מנסים להקל. אנחנו מנסים לתת את השירות הטוב ביותר, באמת אנשים פה עובדים יום ולילה, גם בנושא של החוסן, גם בנושא של הרווחה. ראיתם בחינוך הבלתי פורמאלי, בהרבה פעילויות שעשינו בחנוכה, באמת עבדו מאוד מאוד קשה בכל הפריסה הגדולה הזאת שאנחנו נמצאים בה, וכמובן החינוך, שאנחנו יודעים שהוא לב ליבו של הנושא, והדבר החשוב ביותר, אנחנו מנסים לפרוס את זה כמה שיותר. לא פשוט, יש לנו הרבה מרכזים, יש לנו הרבה מסגרות שצריך לתת עליהן תשובה, אבל אנחנו מנסים לתת את התשובה הטובה ביותר. גם בנושא מבנים, וגם בנושא הכוח אדם, והנושא הזה מעסיק אותנו מאוד, נושא כוח האדם. גם כן, בנושא הזה שבמועצה צריכים להגדיל מאוד מאוד את מצבת כוח האדם, גם חסרים הרבה, וגם לאור התקופה הארוכה הזאת שהולכת להיות לנו, של יישובים המערביים מ-232, שלא חוזרים בטוח עד יוני – יולי, בגלל שהמקום לא יהיה מסודר, וגם היישובים מזרחית, שאנחנו לא יודעים מתי יחזרו, מתי המצב הביטחוני יאפשר להם לחזור, הדבר הזה יוצר עומס עבודה אדיר, ואני מקווה שבאמת יאשרו לנו את כוח האדם הנוסף, ממשרד הפנים. הנושא של, ראיתם, של החוק של המעבר, סביב שלנו, של כל המועצה הוא T1, שלא יהיה הבדל בינינו. ביקשו ממני הארכה של עוד 30 יום, התלבטנו אם לתת אותה, והחלטנו לתת את זה למשרד ראש הממשלה. הייתה הבטחה שהם עובדים על זה, ואנחנו עם היד על הדופק בנושא הזה. וגם כל פעם, בראיונות מעלים את זה. אני חושב שבראיונות גם, אנחנו מנסים להבהיר את התמונה שבאשכול, שבעצם מה שקרה באשכול, להבין שזה לא דבר שיכול להסתדר נפשית בתקופה הקרובה, בגלל שיקרה פה עוד תקופה ארוכה ארוכה, לצערי, של שיקום. גם חלק גופני, אצל רובינו נפשי, וגם ביישובים.

אז הדברים האלה זה הדברים שבאמת אנחנו מתעסקים בהם כל הזמן, ואני מקווה מאוד שכמו שאמרתי, שנושא התשתיות והכול, גם לא ביישובים, נצליח לעשות איתו איזו קפיצת מדרגה בתוכניות הקרובות.

אני חושב שזו הסקירה שאני יכול לתת הפעם, מקיפה, ונראה בהמשך. שאלות?

מר תמיר בוקובה: כן גדי, אפשר להתייחס?

מר גדי ירקוני: בוודאי. ניר רק יחלק,

מר תמיר בוקובה: ערב טוב, מה שלומך?

מר גדי ירקוני: בסדר.

מר תמיר בוקובה: דיברת עכשיו על הצרכים, הטיפול הנפשי, או הפגיעות הנפשיות

שקיימות במועצה, ונצטרך לטפל בהן. וזה משהו שהגעתי אליו, או מידע שהתחיל להגיע אליי אחרי

המליאה הקודמת, דיברתי על זה עם ניר, שחלק מהיישובים במועצה הוכרו באופן גורף כנפגעי

פעולות איבה, וחלק מהיישובים לא הוכרו, כי אצלם לא הייתה לחימה פעילה בתוך היישוב.

אם אנחנו מועצה אחת, אין הבדל בין מישהו שהיה בעין הבשור ברחוב הפנימי, בשכונה הפנימית

ביותר, ולא שמע שום יריה ושום דבר, והוא יוכר כנפגע פעולות איבה, בגלל שבשער של היישוב הייתה

לחימה, לבין מישהו שהיה באבשלוס, ושמע את היריות מיתד שהיו, או מפריגן בשדה אברהם. איך

יתכן שהמועצה הסכימה לזה בכלל, שתהיה הפרדה, שחלק יקבלו את הזכויות של נפגעי פעולות

איבה? עם כל הצער שנמצא שמה, וחלק לא נפגעו, כי הם ישבו רק 14 שעות בממ"ד, ואין שום בעיה.

הם לא נחשבים. איך זה יתכן דבר כזה?

מר גדי ירקוני: אז א' – כמו שאתם יודעים, ביטוח...

מר דורון צמח: גדי, אני רוצה עוד, אם אתה יכול, זה דורון, אם אתה יכול להתייחס

לנייר העמדה שפיקוד הדרום פרסמו לגבי חזרה ליישובים, תתייחס גם לזה בבקשה.

מר גדי ירקוני: כן, בסדר.

גב' רונית בן רומנו: אולי נעשה נושא – נושא, כי על פעולות האיבה יש לי רק עוד משפט

להוסיף, ואז אולי גדי יענה לכולם יחד.

מר גדי ירקוני: למה, אבל... אבל תנו לי רגע, זה קשה, שני נושאים ביחד זה גם המון.

גב' רונית בן רומנו: אז אני אומרת, לא לעשות שני נושאים, תעשה נושא – נושא, אני

רוצה לשאול על תמיר, ולהרחיב טיפה, שתענה על אותה נקודה ביחד. אם אתה רוצה, אם לא אני

אשאל בנפרד.

גב' בת שבע סעד: רגע, אני רוצה לציין, גדי, כל מי שרוצה לדבר, שיסמס לי או ירים את

היד, כדי שאני אעשה סדר. שלא יהיה לנו בלגאן עם הדוברים, בסדר? רונית, אם את רוצה לדבר, תסמני לי.

גב' מזל ערוסי: בת שבע, אני רוצה.

מר גדי ירקוני: זה לא הנושא המרכזי שאני מדבר, אני זה רק החימום.

מר ניר ים: טוב גדי, טוב תן...

גב' מזל ערוסי: בת שבע, את שומעת אותי?

מר ניר ים: דקה, תנו, מזל בבקשה. גדי, תן את ההסבר שלך למה חלק

מהיישובים הוכרו על ידי ביטוח לאומי, וחלק מהיישובים לא הוכרו על ידי ביטוח לאומי. זה מה שתמיר אומר, למרות שמבחינת תחושת התושבים, גם אלה שלא הוכרו, עדיין מרגישים בהחלט שעבר עליהם אירוע שמחייב את ביטוח לאומי להתייחס אליהם. ולצד זה, האמירה של המועצה האזורית אשכול, שכולנו אחד. אז זה לא ככה כרגע, ביחס לביטוח לאומי ולהכרה שלו. אז בוא תגיד איפה אנחנו בעניין הזה, ומה עמדת המועצה.

מר גדי ירקוני: טוב, אני אגיד, אני אהיה צריך גם לייצג את ביטוח לאומי, לא שאני

אוהב את זה, אבל אני אגיד לכם, איך הם רואים את זה, וזה לא אומר שזו עמדתנו.

א' – ביטוח לאומי, תזכרו שהם אף פעם לא עובדים כיישוב, הם עובדים כבודד. וככה גם בפעולות איבה, כל מקרה, בדרך כלל, של פעולות איבה, צריך לבוא, להיבדק ולראות שהוא זכאי, וברגע שמחליטים שהוא זכאי, הוא מקבל את מה שמגיע לו, ולא משנה עכשיו מה.

ביטוח לאומי הפעם, רצו להקל, בגלל ה... אני עכשיו מדבר מה שהם, לא שאני מצדיק. ביטוח לאומי, רצו להקל על היישובים ועל האנשים בעקבות הרצח הנוראי הזה, ואמרו שהם במקום לבדוק מקרה ספציפי כל פעם, הם הולכים ומקבלים רשימת יישובים, איפה הייתה בהם לחימה, ואיפה לא. ומהסיפור, מפה, כל יישוב שהייתה בו לחימה, התבקש לתת את ההצהרה, איזה אנשים היו בו ביישוב, באותו יום, ואיזה אנשים לא היו בו ביישוב. ולפי האנשים שהיו ביישוב באותו יום, הוא קיבל וואי, אני לא יודע איזה סכום, סכום שאני חושב שכבר קיבלו אותו פעמיים, סכום שהוא...

מר איתן אהרון: גדי, את זה אנחנו מבינים, אבל תגיד מה המועצה עושה בשביל זה.

את החוק אנחנו מבינים.

מר גדי ירקוני: אתה תיתן לי לדבר עד הסוף, ואז אני קודם אסביר מה זה, ואחרי זה

אני אסביר לך מה המועצה עשתה ולא עשתה בזה. וככה זה עבד.

ואז היו יישובים שבעצם קיבלו הוראה, לא הוראה, הם קיבלו מידע שלא היה בהם לחימה, ויישובים שהייתה בהם לחימה, וככה הם פעלו. למועצה זה התברר אחרי כמה ימים, לנו, ביררנו איתם. והם הסבירו את מה שהם הסבירו לי, את מה שהם הסבירו עכשיו, את מה שאני הסברתי לכם, ובעצם אחרי, אנחנו דיברנו איתם, הסברנו להם, רבנו איתם, ניסינו להגיד להם שלכולם מגיע, והם הסבירו לנו את החוק. שהחוק, בעצם, לא אומר שלכולם מגיע, זה לא משהו קולקטיבי, ובעצם הם באו והם קצת, את החוק הרחיבו. מזה שהם הרחיבו את החוק, יצא את הדבר הזה שבחלק קיבלו, וחלק לו. בדיונים שהיו לנו אחרי זה איתם, ועד היום, לא הצלחנו עדיין לקבל מהם את האישור שכל המועצה תקבל את ההכרה הזאת שהייתה בלוחמה, ושהיה שם מגיע להם הסכום.

אני אומר לכם, שכל אחד שרוצה ללכת בנפרד וללכת לפעולות איבה, ולהגיד שהוא נפגע, הוא ילך וילך בסדר הרגיל, כמו שהם אומרים. הם אומרים – מי שרוצה היום לבוא אלינו, שיבוא, יגיש תביעה, אנחנו נבדוק, וניתן לו.

אז לצערי, אנחנו בתור מועצה ניסינו להילחם בזה, לא הצלחנו, אנחנו יודעים שיש יישובים שהצליחו ואנחנו לא הפרענו להם להשיג את זה בכוחות עצמם, ויש יישובים שלא הצליחו בלהשיג את זה, בגלל שהם לא חתמו בזמן, כי הם חיכו, כי ביטוח לאומי לא רצה לתת להם את הסכום הזה.

כמו שאמרתי, ניסינו לייצג את האמירה שכל התושבים במועצה האזורית עברו את אותו אירוע, אבל פה לא הצלחנו לקבל את זה, לא אנחנו, ואני חושב שלא גם האחרים, מועצות אחרות. זהו.

מר תמיר בוקובה: אבל שדרות קיבלו את זה, כעיר שלמה. כל שדרות.

מר גדי ירקוני: לא נכון. לא נכון.

מר תמיר בוקובה: לא? אוקיי.

מר גדי ירקוני: שדרות קיבלו את זה חלק קרוב, ואלה שעברו את האירוע. ליד איפה

שקרה האירוע. לא קיבלו כל...

- גב' יהודית מימון:** גדי, אפשר להוסיף משהו? טוב, אוקיי.
- מר גדי ירקוני:** בוודאי. מי זה אבל רק?
- גב' יהודית מימון:** זאת אני, יהודית.
- מר גדי ירקוני:** כן, יהודית?
- גב' יהודית מימון:** אהלן, אני דיברתי ארוכות היום עם ביטוח לאומי, גם בנוגע ליישוב שלי, גם בנוגע ליישוב תלמי אליהו, ובאמת מה שאתה אומר הוא נכון. הם גם הודו בזה שהיו יישובים שקיבלו, מה שנקרא, בלחיצת כפתור.
- אני אומרת לך גדי, אל תרפה. אל תרפה, כי מהשיחה שביצעתי היום, הם אמרו שיש חשיבות מאוד מאוד גדולה ללחץ של ראש המועצה, כדי לעשות את בצורה קולקטיבית ולא פרטנית. פרטנית, כמובן, אף אחד לא צריך את זה, לא את היישוב ולא את המועצה, אבל אנחנו רוצים להגיע לזה כקולקטיב. עוד דבר שהם דרשו, דרשו בנוסף למסמכים שאנחנו שולחים כיישובים, זה להביא איזשהו מסמך של צבא, או של משטרה, שתומך במה קרה ביישוב. כמובן, שלא ממש יודעים איך לייצר את המסמך הזה, לא יודעים אם פונים לפיקוד העורף, פיקוד דרום, למי פונים במשטרה, אבל נאמר לי בצורה מפורשת גדי, שיש חשיבות מאוד גדולה לאיך שאתה תמשיך ללחוץ על הנושא הזה, כדי לראות אותנו, באמת, כמועצה אחת, שכולה נפגעה בצורה כזאת או אחרת, אבל כולם בעצם יכולים וצריכים להיות מוכרים.
- אז זה המסר שעבר אלינו היום, אנחנו כמובן ברמת היישוב נמשיך לעשות את המאמצים, אבל אנחנו צריכים את העזרה שלך, גדי.
- גב' רונית בן רומנו:** שנייה, אני רוצה להגיד על זה משהו, בת שבע, לא נתת לי את זכות הדיבור, אני רוצה טיפה להרחיב את מה שאמרה יהודית.
- קודם כל, אני רוצה להגיד שמבחינת המועצה, מבחינת אולי קב"ט המועצה, צריכה להיות אמירה שהאזור הוא אזור לחימה. כל האזור היה אזור לחימה. גוש צוחר, וכל הפיתחה, הם כולם גושים שהיה בהם אזור לחימה. עד שזה לא יקרה, ביטוח לאומי לא יכיר ביישובים האלה. ואני אתן לכם דוגמא – אנשים שהגישו פרטני, קיבלו מכתב תשובה, שהם לא מוכרים עד שהילדים ילכו

לפסיכיאטר, ויביאו ממש אבחנה של הילד, רק אז יכירו בהם, ויש להם 36 ימים לעשות את זה, אחרת הבקשה שלהם נמחקת.

אז ברור לכולנו שזה לא דבר שהוא סביר שיקרה. אף אחד לא רוצה לסמן את הילדים שלו עם סעיף, בטח לא במצב הזה, וברור לכולנו שזה דבר שנגרר עם הילד. ובלי שום קשר, זה לא סביר לצפות שתוך 36 יום, מישהו יוכל בכלל לעשות את זה. אז אם אנחנו, כמועצה, לא נבוא ונוציא מסמך שאומר את זה, שהאזור שלנו כולו היה אזור לחימה. כל האזור היה. יישובים שלמים היו כגוש אחד, לא תמיד יש גדרות בכלל ליישובים, והלחימה הייתה כמה מאות מטרים מהבתים, והמחבלים היו על אופנועים ורכבים. כמה שניות לוקח להגיע את המאות מטרים האלה?

המועצה צריכה להמציא את הניירת הנכונה, וזה מה שיחזק את המהלך של היישובים, אחרת זה יהיה בעייתי.

גב' בת שבע סעד: מזל עכשיו, מזל רוצה לדבר.

מר ניר ים: דקה. אני מבקש לעבור הלאה לסעיף הבא, לקבל את העצה, גם של יהודית וגם של רונית, לעשות את המאמצים מבחינת המועצה מול ביטוח לאומי. כמובן, במהלך הזה, יש שניים, במהלך הזה, בסוף, יש מי שמקבל את ההחלטה, לא תמיד זה אנחנו. את המאמץ אנחנו נעשה.

אין בזאת, כמובן, הבטחה שהמאמץ הזה יישא פרי. אבל לא צריך לשכנע אותנו שזה נכון. אנחנו משוכנעים.

מר דורון צמח: ניר, אני ביקשתי התייחסות לנייר עמדה של פיקוד דרום.

מר גדי ירקוני: כן, אני אגיב.

מר ניר ים: כן כן, בסדר. עכשיו השאלה שלך.

מר גדי ירקוני: דורון, בואו, אני אתייחס לנייר העמדה של פיקוד דרום, גם דיברנו על

זה עם האלוף, כמו שנועם אמר הייתה לנו פגישה איתו, וגם עם אלוף נוסף. תראו, פיקוד דרום הוציאו נייר שמצד אחד די מטומטם, אני חייב להגיד את זה, ואמרנו את זה.

מצד שני, צריך להבין, והם לא כתבו את זה בשפה שאזרחים מבינים מה הכוונה. ואני מתייחס

לאמירה שהם כתבו שבעצם אפשר לחזור ליישובים, הם לא כתבו את זה ככה, אבל קצת אחרת – בארי, כפר עזה וניר יצחק. והנושא שהם לא התכוונו שהיום התושבים כולם שמחים לחזור לשם, ואפשר לחזור לגור שם, אלא בעצם, עד עכשיו, ואני לא אומר אם זה חכם או לא מה שהם עשו, אבל זה המסמך, אנחנו כבר התנגדנו שהוא ייצא, דרך אגב, ועד יום ראשון בבוקר ידענו שזו טיוטה שלא אמורה לצאת, בסוף הפתיעו אותנו והוציאו אותה בלי להגיד לנו ביום ראשון בבוקר, אנחנו קיבלנו רק להעיר עליה ביום שבת בערב.

אז מה שהיה כתוב שם, שבעצם, עד עכשיו זה היה שטח צבאי סגור היישובים האלה. וגם מי שרצה, דורון, כאילו אסור לו לישון בהם. היום, מה שקורה ביישובים האלה, שמי שרוצה, לא שצריכים לחזור, אלא אם מישהו רוצה לישון ביישוב, מותר לו. להבדיל בנירים ובכיסופים, שאסור לו לישון. בגלל שזה שטח צבאי. גם את זה לא עומדים כל הזמן, אבל זו הייתה המהות במכתב הזה, שהיא מאוד לא ברורה לאזרחים, וחבל שהוא יצא.

ובכלל, במכתב הזה לא היה שום דבר שנכון לצאת לאזרחים, זה שהם משנים קצת את, הם רצו לשנות קצת את צו האלוף, על מנת שיתנו יותר חופש תנועה למי שרוצה לצאת ולהיכנס ליישובים, וזו המהות.

למשל, לנירים, היום כשאני רוצה להיכנס, אני צריך להראות תעודה שמותר לי. לא כל אחד יכול להיכנס... זה עדיין שטח צבאי סגור. אז זה המכתב הזה, בגדול. אני חושב שחבל שהוא יצא, הוא הכניס הרבה בלבול, הוא את התושבים שלנו, הוא לא עשה שכל, אלא להיפך, לא... וחבל שהצבא מתנהג ככה, בייחוד בחוסר האמון שנוצר אחרי ה-7.10. גם את זה אמרנו להם. ואני חושב, הצענו להם שפעם הבאה, גם לא רק ישלחו לנו להערות, אלא גם יקשיבו לנו, לפני שמוציאים את המכתב. אבל דורון, זו, בעצם, המהות של המכתב הזה. אין בו אומרים / לא אומרים שחייבים לחזור. לא אומרים שיישובים חוזרים, לא אומרים שום דבר בנושא הזה אצלנו.

מר דורון צמח: כן אבל... טוב, תודה.

מר אדוארד קוברסקי: גדי, שם הייתה עוד בעיה אחת, שכתבו שלא שטח צבאי סגור. בגדול הוא סגור, כרם שלום, הכול היה, הגדר, תסתכל טוב, זו הייתה הטיוטה. וככה זה. מול מס רכוש אחר

כך, מחיר.

מר גדי ירקוני: למה מול מס רכוש? אם אתה לא יכול לעבוד, אתה לא יכול לעבוד, זה

לא...

מר אדוארד קוברסקי: צו שמונה, בטיוטה הזאת, כתוב שיצא לו לעבוד. היא תהיה היום, גם

מס רכוש הלכו משמה. וגם...

גב' בת שבע סעד: ניר, חנניה רוצה התייחסות, ומזל ושלומית. אז בואו נעשה סדר,

בסדר?

גב' מזל ערוסי: אולי נתקדם קצת, ואז השאלות שלנו יגעו גם לנקודות הבאות של

הדיון.

גב' בת שבע סעד: אוקיי.

גב' מזל ערוסי: אנחנו מסתובבים סביב עצמנו כל הזמן.

גב' בת שבע סעד: כי שולחים לי פה הודעות, אז אוקיי.

גב' מזל ערוסי: בסדר, אבל בואו נתייחס לסדר היום.

מר ניר ים: דקה, מזל, הערתך נרשמה אבל בכל זאת, מי שביקש רשות דיבור,

בבקשה שידבר לפי הסדר.

גב' בת שבע סעד: שלומית, נכון רצית?

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: לא, חנניה היה לפני.

גב' בת שבע סעד: חנניה, אוקיי.

מר חנניה אוקרט: גדי, אתה קיימת פגישות עם תושבים בכל בתי המלון שהתפנו אליהם,

עד אילת. ולצד, יש טעם לפגם בזה שלא מצאת לנכון להיפגש עם התושבים שנשארו, כמוני. אני

נשארת פה. מתחילת המלחמה עד היום, יצאתי לשני חצאי ימים, ואף פעם לא שמעתי שהגעת לפה

לדבר עם התושבים. יש לנו גם מה להגיד, והיה חשוב שתשמע אותנו.

מר גדי ירקוני: טוב. חברים, אני עוד שתי דקות צריך לרדת רגע, יש לי ראיון בגלי

צה"ל ואני אחזור, אבל תמשיכו רגע. 2-3 דקות עוד שאלה.

גב' בת שבע סעד: משה ראיתי,

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: גדי, אז יש לי שאלה קצרה.

מר גדי ירקוני: כן?

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: עדכנת לגבי החינוך בבתי הספר שיש עיכוב. האם אתה יודע להגיד לוחות זמנים לפתרון של בית הספר, מתי הוא יהיה מוכן? זה אחד, לתושבים שחוזרים. והאם בינתיים חושבים על לאפשר אזור נוסף. כי אמרת שיש את אילת, ערב וים המלח, ויש לא מעט קהילה גם ברמת נגב, ששם בתי הספר אין פתרון. האם נוכח זה שהמצב נמשך, וה-1.1 ירד, האם המועצה תאפשר לראות איך מעבים את האפשרות ברמת נגב? וכמובן לגבי בית הספר.

גב' מזל ערוסי: אז אני רוצה להמשיך אותך.

מר גדי ירקוני: רגע רגע, אבל תנו לי, אני אענה על זה בקצרה, בגלל שאני חייב לרדת.

גב' מזל ערוסי: אבל זה נוגע.

מר גדי ירקוני: נו?

גב' מזל ערוסי: גדי, זה מאוד קשור לעניין.

מר גדי ירקוני: אבל אני לא אספיק, אז מהר, בגלל שיש לי תיכף,

גב' מזל ערוסי: אתה תספיק, כי אני אשאל את זה מהר. אנחנו מדברים על ילדים שנמצאים מחוץ לאזור, בינתיים כבר דיברתם בשמחה רבה על כאלה שחזרו ונמצאים ביישובים. לילדים שנמצאים ביישובים, אין עדיין פתרון בשום צורה. כאשר ביקשו להקים גנים בתוך היישובים, לא קיבלו על זה אישור.

פנינו למרחבים, אין במרחבים מקום. בערבה – אין מקום, מה נעשה עם הילדים האלה? הרי אנחנו לא רואים פתרון שיהיה לא ב-1.1, גם לא ב-1.2. בוא, אני אגיד לך, לוח זמנים ואתה יודע את זה יותר טוב ממני, גם ב-1.2, בית הספר לא יהיה מוכן. אז מה אנחנו עושים עם משפחות שנמצאות בתוך המושב עצמו?

מר גדי ירקוני: אז אני אגיד לכם ככה – בית הספר, באמת, לא יפתח ב-1.1. הוא יהיה

מוכן ב-1.2. מה שנחליט, אם הוא יפתח או לא, כמובן, זה המצב הביטחוני. אבל אנחנו עושים הכול

שב-1.2 יהיה לנו בית ספר מוכן.

אנחנו לא יכולים, לצערי, ללכת לרמת נגב, בגלל ששם ייקח הרבה יותר זמן. המקום שם מפוצץ ולהביא לשם יבילים, ייקח הרבה יותר זמן, בדקנו את הנושא.

לשאלה האחרונה שלך, דווקא, זה נכון שעד היום אמרנו שחל איסור, אבל אני היום אומר, זה לא אמירה, אבל יישוב שירצה להשתמש במבנים הממוגנים, ולעשות שם פעילות בלתי פורמאלית, אני אאשר לו.

עוד פעם, הוא יהיה צריך לדאוג לכל האנשים שיתפעלו את זה, ידאגו לזה, אבל את מבנה המועצה ביישוב, אנחנו ניתן לשימוש היישוב, במגבלות מאוד קשוחות שידברו איתי על זה. ואין לנו, בינתיים, זה נכון, עד ה-1.2, לא מתוכננות להיות פעילויות חינוכיות באשכול.

גב' מזל ערוסי: אבל גדי, בישיבת המליאה הקודמת, לפחות חמישה קיבוצים אמרו שלא יביאו את ילדיהם ליובלי הבשור. כמובן שיש גם מושבים שאמרו שלא יביאו את ילדיהם. אז מה אנחנו עושים במצב הזה? מה אנחנו עושים?

מר גדי ירקוני: אני,

גב' מזל ערוסי: אנחנו חוזרים למצב של סקטוראליות? מה? איך אתה מסביר את זה? מה זה, אני יכולה להגיד – אני לא מביאה את ילדי ה... נחזור ואז מה?

מר גדי ירקוני: רגע, אני לא חושב שאת יכולה ושזה נכון. אני חושב שהמועצה מכינה בית ספר, שברגע שנגיד להורים – אתם יכולים לגור מסביב לבית ספר, אז אנחנו גם לוקחים החלטה, שמספיק בטוח ללמוד בבית ספר הזה. וזה ילך ביחד. בגלל זה אני לא חושב ש... אני לא יודע למה דווקא קיבוצים את אומרת,

גב' מזל ערוסי: מה מפורט... גבולות, צאלים, מגן,

גב' סילביה גרין: אורים לא תחזור לשם.

גב' מזל ערוסי: אמרו לא באים.

מר גדי ירקוני: חבריה, מי שלא רוצה לחזור, אז לא יהיה בית ספר. אנחנו לא יכולים לעשות בית ספר בכל מקום. בדקנו את כל האפשרויות האחרות, עשינו על זה אלף דיונים. לא אלף,

הרבה דיונים.

זה המקום שאנחנו רואים אותו היום הכי ריאלי, ואנחנו מנסים להסדיר אותו, עם כל המיגון שצריך, על מנת שיהיה שם הכי בטוח. וגם את הדרך מסביב אנחנו מנסים לסדר, שתהיה כמה שיותר בטוחה.

גב' סילביה גרין: גדי, לגבי,

גב' בת שבע סעד: סילביה, משה לפניך, משה טל.

גב' סילביה גרין: סליחה, סליחה משה.

גב' בת שבע סעד: משה אתה על מיוט, משה לא שומעים אותך.

גב' סילביה גרין: עד שמשה יענה, אז אני יכולה?

מר ניר ים: כן, תתחילי, עד שמשה יענה את יכולה, בבקשה.

גב' סילביה גרין: בסדר. אני חושבת שאם כבר יש לנו בית ספר שהשקענו כל כך הרבה

כסף, ממוגן מ-א' עד ת', לסדר את האזור החניה, לנגד ירי נ"ט, אפשר לסדר את זה, בהרבה פחות,

לעזור עם הכסף הזה, כשרוצים למגן את הבית ספר השני, כאילו בצורך, לעזור במיגון היישובים. זה

כל כך חשוב הדבר הזה, כל כך חשוב, לתת שקט למשפחות. זהו, זה מה שרציתי להגיד. זה פשוט לא

הגיוני כל ההצהרה שלכם.

מר ניר ים: אנשים נוספים שרוצים להתייחס? אריק? בבקשה.

גב' בת שבע סעד: אריק, בבקשה.

מר אריק דניאל: אני גם רוצה להגיד מילה בעניין בית הספר. יצא לי לדבר עם כמה

הורים לאחרונה, בעקבות ה... אני לא יודע, עוד לא יצא נייר מסודר מהמועצה בעניין הזה של בית

הספר העורפי, ככל שאני זוכר, אבל כנראה שזה כבר מסתובב.

יש איזה חוסר הבנה מוחלט לגבי הרציונאל, ואני חושב שמוטב שיצא איזה נייר מסודר, שמסביר את

כל הרציונאל הזה של הבית ספר העורפי בצורך, עם ההשקעה שתידרש שם, ועם כל אמצעי המיגון

שידרשו שם, כי יש לא מעט הורים שלא ממש מצליחים להבין מה, בשביל מה כל המהומה, בשביל

להציג בית ספר, ארבעה קילומטרים, אולי פחות, אני לא יודע, לא מדדתי מעולם.

בכל אופן, מוטב שבנושא בית הספר, יצא איזה נייר מסודר, כי יש הרבה מדי דעות, מחשבות, כמו

שמזל לפני רגע אמרה, יהיו כאלה שלא יסכימו ו... בקיצור, הנושא הזה מאוד רגיש, וכדאי מאוד שיצא משהו מסודר שמסביר את כל הרציונאל, ולמה התקבלה ההחלטה הזאת, ומה עומד מאחוריה, ואולי צריך לפתוח את זה מחדש, באמת, לאיזו חשיבה.

גב' בת שבע סעד: כן, משה, אתה יכול.

מר משה טל: עכשיו שומעים אותי?

גב' בת שבע סעד: כן.

מר משה טל: כן, אמה סידרה לי את זה כאן. בקשר לבית הספר, בית הספר העורפי,

אני חושב שזה לא מעשי לחשוב שאפשר יהיה לקבל את הכסף ולבנות ולהגיע עד ה-1.2. עכשיו, בואו ניקח בחשבון, יש לנו שני בתי ספר גדולים, נופי הבשור ויבולי, לא יודע, שם אחר, ניצני אשכול.

אני חושב שיש שם מספיק מקום ל-50% תלמידים במקרה הטוב, שיבואו לכאן, ויכולים לבוא לכאן בתחילת פברואר. ובמקום גם לבנות, ואחרי זה להשיג רהיטים והכול, אפשר את כל הלימודים האלה לרכז בבית הספר. מותר כבר לנסוע חופשי ב-232, גם אצלנו פתחו את זה כבר, ואני חושב שזה יכניס לי חיסכון בזמן, ואם... עכשיו רק משהו אישי. אם באמת יש סיכוי להשיג עוד כספים לבניה, אז אולי אנחנו, כמו חנניה גם אנחנו אישרנו כאן, אני לא מצטער על זה, אנחנו לא מצטערים על זה.

אפשר אולי, סוף כל סוף, להסיר את ההתנגדות הפעילה של גדי, של ראש המועצה, ולסלול לנו את דרך המילוט שלנו, שאגב אנחנו יכולים לצאת, כשקורים דברים, נוכחנו בזה עכשיו, בחודשיים האלה, משער הגדר שלנו, ולנסוע עד כיוון צאלים. ולא את כל הסיבובים האלה, ולרדת למבטחים.

על כל פנים, לגבי בתי הספר, וגנים דרך אגב, כאן בחבל שלום, יש גנים ממוגנים, אני חושב להרבה גילים. ומאחר שממילא התושבים, רוב התושבים נמצאים במערב, מזרחית... מערב? מזרח. מזרחית ל-232, אז יש פה, לפי דעתי צריך לספור כמה נשארו כאן, יש לכם, זה ממוגן לגמרי, וגם יש, אני חושב, ביישובים יתד, תלמי יוסף, גם גנים ומיגון. וזה יכול לפתור את כל הבעיה הזאת.

אני לא יודע מתי יחזרו, אנחנו לגבי מה שנעשה כאן, אנחנו היינו יישוב סגור לגמרי. גם יואב, כשפתח שם, אנחנו במשך השלושה שבועות הראשונים, היינו בלי מוצרים טריים, בלי שום דבר.

עכשיו דברים נפתחו, עכשיו אנחנו מרגישים ממש חופש. ביום שלישי הקרוב, מחר, תיפתח המרפאה בפעם הראשונה, דואר עדיין צריך לנסוע לצוחר, וחוף מזה הכול בסדר. אז אני מציע לרדת מההשקעה, גם על גיוס הכספים והכול, לבית הספר העורפי. לפחות לתלמידים, יש נופי הבשור שיספיק, אני בטוח, לכל התלמידים שיהיו כאן בשנת הלימודים הזאת. סיימתי, תודה.

מר ניר ים: אני רוצה רגע, שנייה אחת, ליישר קו, כדי שאנחנו נבין כולנו. קודם כל, כמו ששמתם לב, יש פה בזום הזה בערך, בוא נגיד גם, 24 אנשים, אז יש פה לפחות 32 דעות, אוקיי? יש פה כאלה שמחזיקים בשתי דעות, וזה בסדר גמור. וככה זה גם עם 17 אלף תושבי המועצה האזורית אשכול. כל אחד יש לו דעה, וזה בסדר.

אז בואו נתחיל רגע מהסוף, לא מההתחלה. בסוף, בקצה בקצה. יש לנו בית ספר יסודי חדש לגמרי, נפתח רק לפני פחות מארבע שנים, בבית ספר תיכון נופי הבשור, עומדים ומחכים, ו- Once האוכלוסייה מרגישה נוח, והוראות הביטחון הן כאלה שמאפשרות, מועצה אזורית אשכול יכולה לחזור לבית הספר הרגיל שלה, וזה יכול לקרות מהיום למחר. אז את הדבר הזה, יש לנו. הנכס הזה קיים, והנכס הזה מחכה, ואף אחד לא לוקח לנו אותו.

אבל, יכולים להיות מצבים אחרים. ויכול להיות מצב שתחזור הנה אוכלוסייה, עם נוער וילדים שירצו ללמוד, ועדיין לא יהיו מוכנים לשלוח את הילדים שלהם לבית הספר, לקמפוס היסודי במגן. האוכלוסייה הזאת, זו אוכלוסייה שחוזרת לצוחר, וחוזרת למבטחים, שחוזרת לעמיעוז, שחוזרת לשדה ניצן, שחוזרת לעין הבשור, שחוזרת לכל המקומות האלה, שהבית ספר הזה הוא בלב ליבם של היישובים האלה.

ולא יכול להיות היגיון במשפחה שאומרת – אני חוזרת, לצורך העניין, לתלמי אליהו, לדוגמא, לבית לא ממוגן, ולא בטוח לי לשלוח את הילדים לבית הספר היסודי בצוחר, שהוא ממוגן, אוקיי? או יש לו מיגון מספיק, לפי כל התקנות. אז אנחנו מכינים את האופציה הזאת. ירצו התושבים לשלוח את הילדים שלהם לשם? – ישלחו. לא ירצו? – לא ישלחו, לא קרה כלום.

עכשיו, לגבי הניירות. תראו, אנחנו, מה לעשות שמה-7.10 ועד עצם היום הזה, וגם מעבר לזה, עובדים על בסיס מה אנחנו יכולים לעשות בכל רגע נתון, את הטוב ביותר, ואנחנו עוד לא יודעים אפילו,

אריק, למה לצפות.

אז כשאנחנו הקמנו מרכזי למידה באילת ובים המלח, ובערב התיכונה, גם לא יצא נייר. כי באנו ואמרנו – אוקיי, יצא ככה. יצא ככה שיש אוכלוסיה מרוכזת באילת, יצא ככה שיש שמה נוער, בואו נקים פעילויות, בואו נבנה מתקן חינוכי, זהו. בלי ניירות ובלי סיפורים. איגום תקציבי, עזרה ממשד החינוך, עלה הצורך, זה הפתרון המהיר, הקל, המתבקש, עושים אותו. אין לנו פתרון חינוכי למשפחות שירצו לחזור למועצה אזורית אשכול, ולשלוח את הילדים שלהם ללמוד. אין לנו במרחב. וזה הסיפור המרכזי העצוב.

אם אנחנו לא נכין את האופציה הזאת, אז אוכלוסיה לא תוכל לחזור הנה. זה הסיפור. אנחנו חייבים לעצמנו להכין את זה.

Once זה מוכן, אז כמו שאמרתי – יחליט יישוב לא לשלוח את הילדים? יחליט. אבל אנחנו באים פה, ואנחנו מדברים על חלק מאיתנו, בשם יישובים, ואני מאמין שכל מי שמדבר פה מאמין במה שהוא אומר. וכשמישהו, נגיד מיישוב, לצורך העניין מרוחק, בא ואומר – אני לא שולח, הילדים שלנו לא יבואו לכאן, אז אני לא יודע אם הוא מדבר בשם עצמו ותפיסתו, או מדבר בשם הקיבוץ.

כי אני לא ראיתי בשום קיבוץ שהתקיימה איזושהי אסיפה, יצאה איזושהי החלטה גורפת, וכל ההורים נעמדים מאחוריה ואומרים – אנחנו לא באים ליסודי ביובלי הבשור. וגם אם כן,

גב' סילביה גרין: ניר, אתה רוצה שאני אשלח לך את דעת ההורים?

מר ניר ים: לא לא לא, אנחנו לא מנהלים ויכוח.

גב' סילביה גרין: לא, אתה לא מתייחס, אני כן מתייחסת.

מר ניר ים: דקה, דקה, דקה. זה בסדר, אבל אם את...

מר דורון צמח: הוא דיבר על אסיפה, לא על דעה של הורים.

מר ניר ים: נכון. אבל אם אין לנו, סילביה, פתרון אחר, מה לעשות? זה הפתרון

היחיד שיש לנו מתחת ליד, אותו אנחנו מנסים לעשות הכי טוב שרק אפשר. כרגע זה עדיין לא הולך, דרך אגב, אנחנו עוד לא מצליחים לחלץ ממשד ה חינוך את התקציבים המתאימים לשיפוך ולהסדרה של אותם בתי הספר.

ואגב, סילביה, אף אחד בעולם לא יבוא ויגיד – קחו את הכסף שהיה מיועד לחינוך, ותעבירו אותו לבניית ממ"דים. זה לא יקרה, אנחנו לא חיים בעולם הזה, יש דברים שמראש נועדו לכישלון, זה לא יעבוד, אוקיי? פשוט לא יעבוד, אנחנו סתם נבזבז זמן ואנרגיה. אז אנחנו מנסים להכין, שיהיה, אולי צריך יהיה. ואם לא צריך יהיה? אז יופי, אז יעמדו שני בתי ספר, במימון מדינה, וזה בסדר גמור, ויכול להיות שהם מתישהו בעתיד, נשתמש בהם לצורך כזה, או לצורך אחר.

ואותו דבר, דרך השדות, שבאמת משה טל מדבר עליה שנים, ולפחות אני מכיר את זה משנת 82', אז סוף סוף הזדמנות. אני לא אגיד כל ההזדמנות, חצי הזדמנות, לסלול כביש 5 מ', עם שוליים מטר מכל צד, לתפארת המדינה, מתלמי יוסף ועד צוחר. סבבה. תודה, הגיע הזמן. נפלה הזדמנות. אז הכול ביחד אני מחבר את זה ואומר, פותחים אופציות. פותחים אופציות לדברים שאנחנו עדיין לא יודעים אותם.

מועצה אזורית אשכול מסמנת לתושביה, נכון לעכשיו, תאריך יעד ה-31, בוא נגיד ה-1.2.24. מה אומר תאריך היעד הזה? תאריך היעד הזה שהמועצה האזורית אשכול מסמנת, אומר – אנחנו אומרים לתושבים שלנו, אתם יכולים להישאר בחוץ לפחות עד ה-1.2.24. תישארו פחות? בהחלטתכם, תישארו פחות, תחזרו מוקדם יותר. מאוחר יותר מה-1.2.24? אנחנו עדיין לא יודעים, יש לנו שותף שקוראים לו המדינה, והוא צריך לבוא ולהגיד אם הוא מסכים שאנחנו נמשיך לשהות במלונות, או שהוא קורא לנו לחזור הביתה.

החזרה הביתה מותנית בסך הכול בשני דברים, במצב ביטחוני מתאים לחזרתם של תושבים, ולמוסדות חינוך שידעו לקלוט את התושבים. אלה שני הדברים, המשקלות הכבדים שיכריעו בסוף האם זה זמן שהתושבים יכולים לחזור או לא. לגבי שירותים אחרים,

גב' סילביה גרין: ניר, זה נראה לך הגיוני להוציא את הילדים באמצע מסגרת?

מר ניר ים: אני לא,

גב' סילביה גרין: הם היו במסגרת, אני שואלת.

מר ניר ים: אני לא,

גב' סילביה גרין: זה נראה לך? הם לא עברו מספיק טלטלה השנה?

מר ניר ים: תקשיבי, סילביה, עוד בכל מה שניסיתי להגיד, בכל מה שניסיתי להגיד, שימי לב, לא השתמשתי בטרמינולוגיה של להכריע, או בכוח, או לגרום ל-. לא, אני לא שמה, אני לא שמה. אני אמרתי וכל הזמן חוזר ואומר – אנחנו מכינים אופציות. אנחנו מכינים אופציה למצב שתושב עם משפחתו, ירצה לחזור ב-1.2.24, הוא חייב שיהיה לו מוסד חינוכי לשלוח את הילדים שלו. חייב. שהוא יחליט אם הוא חוזר, אם הוא לא חוזר, אם הוא שולח את הילד שלו לפה, אם הוא שולח את הילד שלו לשם, אנחנו לא מכריחים. אנחנו לא נהיה במקום הזה של להכריח אף אחד לעשות משהו בניגוד לרצונו. בטח לא איפה מתחנכים הילדים שלו. חד משמעי לגמרי.

מר דורון צמח: ניר, אני לא מבין, הדיון הזה היה לפני שבועיים, אנחנו חוזרים שוב על אותם דברים, חוזרים שוב על אותו דיון, זה נראה לי מיותר.

מר ניר ים: אז אני אגיד ככה. א' – אתה צודק. אבל אם אנחנו פה חברי מליאה, לא נבין את זה לעומק, ולא...

מר דורון צמח: אבל הבנו את זה לפני שבועיים.

מר ניר ים: אז בסדר.

מר דורון צמח: ומישהו גורר אותנו שוב לדיון הזה, שהוא לא ענייני.

מר תמיר בוקובזה: אתה חצי צודק, דורון. שנייה, אתה חצי צודק. כי יש פה אנשים שחיים בחוסר ודאות מטורף. אני מבין שהמצב של בארי הוא שונה, כי הקיבוץ קיבל החלטות ואפשרויות אחרות. אבל יש פה אנשים שיכולים להגיד להם, באמצע תלוש, לחזור.

אז נכון, אנחנו חוזרים על אותם דברים, אני מסכים. אבל החוסר ודאות שהתושבים סובלים ממנו, הוא מטורף. אתה לא מבין את זה פשוט. אתה לא מבין את זה שיכולים להגיד לך מחר בבוקר – נגמר התקציב, תחזור. או לא תחזור, תעשה מה שאתה רוצה. אבל נגמר לך התקציב. אתה מבין? איפה אתה שם את התושבים? זה לא חוכמה לבוא ולהגיד שחוזרים על זה. כי נכון, חוזרים. גם אני, שאני נמצא לא במרכזי פיננסי, באופן עצמאי, משתגע מזה שנותנים לי עוד שבועיים כל פעם. יש לי התחייבויות לשכר דירה, הילדים שלי במסגרות חינוך, מה אני עושה איתם בדיוק?

אומרים לי מחר נגמר, אין יותר. אז מה אני עושה? זה מצב נוראי, שמשאירים את התושבים,

והמועצה יש לה בזה חלק, אבל לא אשמה. כי המדינה לא מוכנה לתת קדימה, תמיר עידן הודיע לתושבים שלו, אני לא יודע על סמך מה – עד ה-1.3. מועצה אזורית אשכול הודיעה עד ה-1.2. אנחנו נמצאים בחוסר ודאות יומיומי. לא שנה קדימה שאני יודע מה יקרה איתי.

מר דורון צמח: אני לגמרי,

מר תמיר בוקובזה: אתה צריך להבין את זה.

מר דורון צמח: אני לגמרי מבין את זה. השאלה היא אם הדיון הזה יפתור את אי הוודאות שלך? הוא לא יפתור. לצערי.

מר תמיר בוקובזה: הוא לא יפתור, אבל הוא יתקיים, והוא צריך להתקיים. למרות שהוא לא יפתור, ואני יודע שהוא לא יפתור. אבל זה חלק חשוב שחייב להיאמר במליאה, כי התושבים שלנו חיים על זמן שאול, הם לא יודעים מה קורה איתנו. זה נוראי, אני מדבר עם חברים, אין להם מושג. כאילו, זה סיטואציה אחרת.

מר ניר ים: אוקיי. תראה, איך קוראים לזה? הדבר שאנחנו מוצאים בדיונים מהסוג הזה, באמת, זה שבסופו של דבר כולנו צודקים במידה מסוימת, אוקיי? ובאמת הגדיר את זה נכון תמיר מבחינתי, אבל אני לוקח את זה למקום שבו אנחנו מנסים לעשות את כל מה שאנחנו יכולים, במסגרת האי ודאות והכאוס הכללי, אוקיי?

אז נכון, אז באמת קיימת אי ודאות, ובתוך אי הוודאות הזאת, המועצה לא יכולה לייצר את הוודאות הזו, שכל תושב עד האחרון שבתושבים מבקש אותה, מבקש אותה בצדק. אי אפשר לייצר אותה. אפשר לייצר דברים, בתחומים שאנחנו יכולים, מרגישים מספיק בטוח, כדי לשדר אותם לתושבים, וגם לעמוד מאחוריהם, ולדעת שזה בוודאות יכול להתבצע.

אז הוודאות היחידה שאנחנו יכולים לייצר היום, היא שאנחנו אומרים לתושבים – מובטח לכם, לפחות, עד ה-1.2. זהו. אנחנו לא מסוגלים, אנחנו לא תמיר עידן, אם יש לו את הוודאות שלו. בבקשה, אבל לנו את אותה.

מר תמיר בוקובזה: אני אחלוק עליך, ניר.

גב' נעמי סלע: רגע, רגע,

- מר תמיר בוקובה:** אפשר לייצר יותר ודאות.
- גב' נעמי סלע:** תמיר, תמיר, אנחנו רוצים להתקדם.
- מר ניר ים:** יכול להיות.
- מר תמיר בוקובה:** אני אגיד לך גם איך, בצורה פשוטה. הסיפור עם בית הספר, לשקף את זה לתושבים. לא לעשות שום דבר מעבר. רק להגיד – חבר'ה, זה מה שקורה עכשיו עם בית הספר, זה מה שקודם אמרו על נייר, אוקיי?
- להגיד – הבית ספר הולך לעבור את התהליכים האלה, לא להגיד בכללי. להסביר מה הולך להיות, שאנשים ידעו לפחות לקבל החלטה מושכלת, אם הם רוצים לחזור או לא. להבין שהמיגון הולך להיות ברמה כזאתי, בצורה כזאתי, לשקף לתושבים מה קורה.
- מר ניר ים:** אוקיי.
- מר תמיר בוקובה:** הם לא יודעים כלום.
- מר ניר ים:** כן, חברים נוספים?
- גב' בת שבע סעד:** יש את נעמי, נעמי...
- גב' נעמי סלע:** אני רוצה להגיד כמה דברים על הנושא הזה של תאריך היעד הזה, ולא רק איך שהוא משתקף, ולא רק התחושות, אלא מה שיהיה בפועל. למעשה, תאריך היעד של ה-2.2, שאני לא יודעת אם בית הספר יהיה מוכן עד אז, כן או לא, נקרא לזה 2.2 שיהיה מוכן, והכול בסדר.
- גב' בת שבע סעד:** את על השתק, נעמי, את על השתק.
- גב' נעמי סלע:** שומעים אותי?
- גב' בת שבע סעד:** עכשיו כן.
- גב' נעמי סלע:** אוקיי, אז סליחה. טוב, אז אני אתחיל. זה שיש תאריך...
- גב' בת שבע סעד:** את שוב על השתק.
- גב' נעמי סלע:** זה מבחינה, אנחנו למעשה נותנים דד ליין, שכשבית הספר יהיה מוכן, אז התושבים שהם מזרחית ל-232, כבר אתם אין לכם שום ברירה, אתם רוצים לא לחזור, זה על

חשבונכם, תחיו איפה שאתם רוצים לחיות, אתם אמורים לחזור חזרה לבתיכם. אתם לא לוקחים בחשבון שאנחנו עדיין באזור לחימה, והלחימה עצמה לא תסתיים בפברואר. התומ"תים שיושבים לנו היום בחצר האחורית של הבית, הם יהיו שם גם בפברואר. זאת אומרת, שלצורך העניין, כל מי שגר מערבית ל-232, בשבוע הבא, עוד שבועיים, לכל היותר עוד שלושה שבועות, כבר מאוכלסים במקומות מסודרים, ולילדים שלהם תהיה איזושהי מסגרת חינוכית, וגם להם יהיה איזושהו שקט נפשי, כי הם יהיו במקום לא רועש כמו הבית שלנו. ולקחת,

מר ניר ים: אבל נעמי, נעמי,

גב' נעמי סלע: שנייה ניר, לא סיימתי, רגע ניר,

מר ניר ים: אבל זה לא ככה, תקשיבי. אני אומר ככה – תראי, אני לא יודע איזה התחייבויות אני יכול לקחת, אבל אני בכל זאת לוקח. אני מבטיח פה, לחברי המליאה כולם,

גב' נעמי סלע: כן?

מר ניר ים: שכל עוד יש תומ"ת, ולא משנה, אפילו מרגמה 120, בטח תומ"ת 155 מי"ל, כל עוד יש..

גב' נעמי סלע: ניר, אתה בשטח, אתה שומע,

מר ניר ים: כל עוד יש תומ"ת יושב מאחורי יישוב ויורה, אז אין תנאים ביטחוניים להחזיר.

גב' נעמי סלע: מעולה, ניר בבקשה,

מר ניר ים: נורא פשוט, למה לחזור על זה לכולם, אנחנו לא שם.

גב' נעמי סלע: ניר ניר, זה דברים שהם קריטיים. זאת אומרת, כולנו רוצים לחזור מחר הביתה, ושהכול שקט, שלו, ו... כן? זו איזושהי תיאוריה שהיא כבר לא תחזור לאשכול. אבל כולנו רוצים לחזור חזרה לשלווה שהייתה קודם.

כבר כולם מדברים שאנחנו הולכים להיות בלחימה ארוכה מאוד באזור. אז לבוא ולומר יש לכם בית ספר, ותתרגלו לאורח החיים החדש,

מר ניר ים: את מתעקשת, את ממשיכה להתעקש,

- גב' נעמי סלע:** אבל ניר,
- מר ניר ים:** אני אומר עוד פעם, כל עוד,
- מר דורון צמח:** נעמי, את לא מקשיבה, זה לא מה שהוא אומר.
- גב' נעמי סלע:** אין שום בעיה, אבל צריך לדבר את זה, צריך לומר את זה בקול רם לכל מקום. כמו שגדי אמר – נייר העמדה הוא בולשיט, לא יתקיים. אותו הדבר, להגיד לכל הגורמים, כל עוד מתקיימת לחימה באזור, התושבים שלי לא חוזרים. להגיד את זה באמירה. גם למערכת הביטחון, וגם לתושבים.
- מר ניר ים:** נעמי,
- גב' נעמי סלע:** צריך להילחם מול המערכות שצריך להילחם, ולהרגיע את התושבים שלנו. זה מה שאני רוצה, זה הכול.
- מר דודי אלון:** נעמי, המשפט הזה אבל נאמר כל הזמן. לפני המליאה היה דיון עם אלוף פיקוד העורף, בדיוק על הסיפור הזה ועל הדיבור הזה.
- גב' נעמי סלע:** אבל לדבר לתושבים.
- מר דודי אלון:** שנייה, רגע,
- גב' נעמי סלע:** בבקשה.
- מר דודי אלון:** שנייה רגע, שנייה. אני מסביר לך עוד משהו קטן. מחר בשמונה בערב יש פורום הנהגת יישובים שאלוף פיקוד העורף בעצמו עולה לזום מול ההנהגות, כדי גם לענות על התשובות האלה, וגם להסביר.
- הוא בעצמו אמר לנו היום – אני לא יודע להגיד, אנחנו נדבר ב-15.1. גם הצבא, כמו שאת מבינה, נלחם.
- גב' נעמי סלע:** תודה רבה, להגיד את זה,
- מר דודי אלון:** רגע, שנייה, שנייה.
- גב' נעמי סלע:** להגיד את המילים האלה. להסביר, להוציא אותן.
- מר דודי אלון:** א' – אני שמעתי, וגם קראתי כמה פעמים שהמועצה אמרה – ברור

שלא חוזרי לאשכול, כל עוד יש לחימה. זה ברור. זה נאמר תחת כל עץ רענן. אני אגיד לך עוד משפט – זה ברור שלא חוזרים לאשכול, אם אין גם מערכות חינוך מ-0 עד 18, שמסוגלות לקלוט את אותם אנשים ברגע שהמצב הביטחוני יאפשר. אבל אין לנו ברירה אחרת מלהתכונן ל-1.2, או ל-1.3, וכנראה שאם נגיע לפסח, אז כבר לא נחזור לפה, ונישאר בכל המקומות האחרים, ונסיים את שנת הלימודים.

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: דודי, קח בחשבון שבמקומות אחרים אין חינוך. אז צריך לחשוב על גם לתת לחינוך פתרון במקומות אחרים.

מר ניר ים: מה זה מקומות אחרים?

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: גם באילת. מערכת החינוך, יש ילדים שלא נמצאים במסגרת חינוך מלאה, פעמיים בשבוע וגם זה בקושי. ילדים שלא מגיעים בגלל המצב. כמו רמת נגב שאמרתם – אי אפשר לעבודת, כי לוקח זמן. אם שמו אוהלים באילת, יכול לשים אוהלים אולי גם ברמת נגב, כדי לאפשר לאנשים להיכנס. אם הילדים שלנו היו במערכת חינוך יציבה, של לפחות ארבעה ימים בשבוע, אז היה להם יותר קל.

אבל כשאתה אומר לילדים האלה, עוד חודש ועוד חודש, אני מסכימה שלהכין את האופציה, בסדר? אבל בזמן ביניים הזה, ילדים מה-8.10, לא נמצאים במערכת. ואל תגידו יש מערכת באילת, אני מבקשת מכם. לא ביקורת, אני אומרת, זה נכון, אתם מנסים, המערכת מנסה. בפועל אין מערכת חינוך באילת. אני יכולה להגיד, מזה שאני... מה?

מר ניר ים: לא, הוא אומר שזה קיצוני, ואני לא...

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: יש מערכת, אוקיי. אתה יודע מה? אז מערכת החינוך הקיימת באילת לא מהווה מענה. אני יכולה לדבר בתור אמא לשני מתבגרים, בתור אחת ששומעת מהילדים, מהורים עם ילדים בגילים אחרים.

מר ניר ים: נכון.

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: יומיים – שלושה, זה לא מערכת יציבה לאורך זמן. אז יכול להיות, שאנחנו יודעים שיש לחימה. אני באה ואומרת – בואו נעשה עוד חשיבה, תעשו עוד חשיבה, איך לנסות ולסדר את זה. כי אחד השיקולים של האנשים לעזוב, למשל, את אילת ואת מוקדי הפינוי, זה

לעבור למקומות בבודדת, שיש שם אפשרות. באזורים שלנו – מרחבים, שובלים, אשל... כל המקומות האלה מתמלאים בתלמידים.

רמת נגב, אין מקום לעוד תלמידים. אז אולי לחשוב, לזמן ביניים, לחודשיים – שלושה, לעבות שם, לאפשר לאנשים את הרוגע הזה.

ולגבי המכתב לבית הספר, זה רעיון מצוין לקהילה. אני מבקשת שתהיה התייחסות למה מתוכנן שם, מלבד המבנה. איך הבית ספר ינוהל, איזה מענים יהיו, זה מרגיע את הקהילה. אני ראיתי שדיברו על זה, זה לא מספיק הגיע לשטח. לא כביקורת אני אומרת, אלא כביקורת בונה. זה הרגיע אנשים מהלחץ הזה, בית ספר צוחר.

גב' מזל ערוסי: טוב, גם אני רוצה לדבר, בת שבע.

מר ניר ים: כן, בבקשה מזל.

גב' מזל ערוסי: טוב, אני חושבת שתמונת המצב, אנחנו קצת מתרחקים מכל הנושא,

אבל תמונת המצב היום במועצה שלנו עצובה ביותר.

תמונת המצב היא שיש לנו עזיבה של תושבים, חלקם כקהילות שלמות שסודר להם, מקיסריה ועד אילת, וחלקם באופן פרטי, אנשים ששוכרים דירות, בקיצור, המועצה שלנו מתפרקת. אין לנו אנשים, והמעטים שחוזרים, המעטים, הרבים, אינני יודעת, שחוזרים אל המושבים, הם חוזרים באין ברירה. מפני שיש להם, שהם עושים חקלאות, והם רוצים לשמור על המשפחה שלהם.

אני באמת, אני חושבת, אני מנסה לחשוב ואני שואלת כל הזמן. אז יש לנו קהילה בקיסריה, שזה עדיין לא סגור, אז הם יעברו לנתניה, ולשפיים, ואני לא צריכה לספר לכם, אני בטוחה שכולכם יודעים. אין לנו מועצה. וגם אם יפתחו את בית הספר הכי ממוגן, אנשים לא יחזרו היום. אם אנשים רשמו את ילדיהם בלהבים, באר שבע, אינני יודעת איפה, לא יוציאו את ילדיהם עכשיו, בפברואר – מרץ, להחזיר אותם למועצה. ואז הם נשארים.

אנחנו, בדרך הזאת, לצערי, אין מה לעשות, אני לא... ניר, זה לא כמשהו שאתה יכול לעשות, אבל זה כאב לב. כי אנשים כאלה, שלא מושרשים באזור, שלא, שלא נולדו ולא עוזבים את העשייה המהותית שלהם באזור, יישארו במקומות האחרים, האזור שלנו יתרוקן.

אני רוצה לגעת בנקודה שאריק דיבר עליה בהתחלה, והיא לא נעשתה. אני חושבת שצריך להיות, אני בטוחה שעשיתם את זה ביניכם, אבל אנחנו לא קיבלנו, וגם לא אנחנו, אלא באופן כללי, מתווה מסודר של הנושא של חזרה לאזור. מתווה מסודר שמדבר על - הצד הקהילתי, הצד החינוכי, הצד החברתי, הצד הכלכלי, אינני יודעת. מי שישב לעשות את זה, יצטרך לחשוב עוד.

המתווה הזה ישכנע את ההורים לחזור לאזור שלנו. ישכנע את ההורים לרשום את הילדים בבתי הספר שלנו. מה שקורה, זה שהיום הכול פתוח, ברגע שיגידו לי, כאימא, בית הספר ממוגן, יש שני גדודים באזור, סתם אני אומרת שני גדודים, ששומרים, וחיילים ו... ושההסעות יגיעו ממקום אחר, ולא בתחנות הקיימות היום, אנשים יחשבו אחרת.

מר ניר ים: טוב. מזל, מזל תראי, פעם אחרונה אני אנסה, מי שיקלוט את מה שאני אומר, יקלוט. מי שלא יקלוט, זה הניסיון האחרון שלי. תקשיבו ותקשיבו טוב. מצב, אנחנו נשענים כולנו, רק על דבר אחד, רק על דבר אחד. אנחנו נשענים כולנו על מצב הלוחמה ברצועת עזה. על זה הכול נשען, ולכן הכול הכול הכול, הוא לא ודאי.

אף אחד לא יודע אם הלוחמה תיפסק מחר, או בעוד חודש, או בעוד חצי שנה, או בעוד שנה וחצי. אף אחד לא יודע. ואם מישהו רוצה ודאות, איזושהי, הוא צריך להגיד לי קודם כל, מה קורה עם מצב המלחמה. יגיד מה קורה עם מצב המלחמה, מתי היא תסתיים, איך היא תסתיים, מה יהיה אחרי שהיא תסתיים, אני אוכל לספר לו איפה הוודאות במועצה אזורית אשכול. לצערי, בשלב הזה, אין לנו את זה. אין לנו את זה.

גם מדינת ישראל הגדולה והענקית, אוקיי? שנלחמת עכשיו ברצועת עזה, ומקיזה את דמה כל שנייה, לא יודעת מתי זה יסתיים. יותר גרוע מזה, היא גם לא יודעת מה היא תהיה ביום שאחרי, ומה תמונת המצב ברצועת עזה, אחרי שתסתיים המלחמה. מה אנחנו יודעים? מה אנחנו יודעים?

לכן אני אומר, כל עוד הכול נשען על זה, אז אין לנו בסיס. הדבר היחיד שאנחנו יכולים לעשות, זה לבוא ולהגיד – זה המצב, זאת המציאות, זה מה שבאפשרותנו, עושים את המקסימום, זהו. אי אפשר...

גב' מזל ערוסי: וזו התוכנית. וזו התוכנית, אתה צריך להוסיף רק את המילה הזאת.

זו התוכנית. ברגע שהכול יסתדר כמו שאתה מנית, בית הספר יהיה ממוגן, בית הספר יהיה, נדאג לצוות מורים, יהיה ניהול, כל הדברים הפרטי פרטים האלה, מאוד חשובים.

כי לידיעתך, אני פניתי למנהלי מחלקות באזור שלנו, גם למרחים, גם באופקים, גם במבואים שזה שייך למרחבים, אין מקומות. בתי הספר מפוצצים. וכדי להביא את ילדינו לשם, צריך לעשות, אינני יודעת מה צריך לעשות.

מר נועם גל: מזל, תרשי לי, או תרשו לי להרחיב טיפה את ההתכוונות שלנו. אנחנו עוסקים המון.

גב' מזל ערוסי: אוקיי.

מר נועם גל: תקשיבי, תני לי, מזל. כולל היום דיונים, עומק מאוד, לדבר על האסטרטגיה, איך מתחילים לחזור. יש, כמו שאת יודעת, כמו שאמרתי בהתחלה, קרוב ל-3000 תושבים, ומתי אנחנו מתחילים, ואיך קולטים את זה. ברור לנו שהשלבם יהיו הדרגתיים.

יש כמו שאמרנו, כמו שניר אמר, שני תנאים – אחד – זה תנאי מצב הלוחמה, סיום מצב הלוחמה, ואנחנו נהיה ערוכים, אני מקווה, לשלב הזה. זאת כל ההתכוונות שלנו. עם בתי הספר, לקלוט את התושבים. זה חלק מהמרכיבים.

אנחנו נערכים לכל שאר המרכיבים. חוסן, קהילה, כל שאר המרכיבים, הגיל השלישי, מועדונים, איך אנחנו קולטים את זה. יש לזה השלכות מאוד מאוד משמעותיות, כי זה לא בק טו בק, זה לא שאנחנו פותחים פה וסוגרים שם. זה לא שזה יהיה במקביל, זה לפתוח עוד מערכות, עד שהמערכות האחרות יצטמצמו. אנחנו עוסקים בזה כל הזמן, אבל יש את התנאים ההכרחיים שמכתיבים את הקצב.

1 – אנחנו מבחינתנו שמים יעד של להיות ערוכים אליו, ואם הוא ידחה, הוא ידחה בגלל סיבות המלחמה, אבל אנחנו נערכים בכל מה שאמרתי – חינוך, חוסן, רווחה וכו', וכו', וכו'. כרגע התאריך הוא ה-1.2, ומי ייתן והמצב יהיה כזה שקט, שאנחנו אכן נוכל להתחיל לממש אותו שם. זה לא רק ביטחון, אנחנו נערכים לכל הדברים.

קשה לנו להביא, כפי שאריק ביקש, רשימה מאוד סדורה, כי המשתנים הם אינסופיים. ולכן, במסגרת המגבלות האלה, יש את ישיבות העדכון השבועיות של הנהגות היישובים, וישיבות מליאה

שמעדכנים את המצב, ויש כל הזמן פרסומים של דרך הדוברות של אשכול.

גב' סילביה גרין: נועם, אני רוצה לעדכן עוד משהו. כאילו כל האוכלוסייה שהגיעה ב-

3000 האלה זה אנשים מבוגרים, זה לא ילדים.

מר אריק דניאל: נועם, סליחה. אני לא ביקשתי שום רשימה סדורה, אני בסך הכול

אמרתי, נדרש להציג את הרציונאל, זה הכול.

מר נועם גל: בסדר. אריק, אני מקבל,

מר אריק דניאל: את ראשי הפרקים של הסיכום של המחשבות שעולות פה, זה הכול.

מר נועם גל: הבנתי. הבנתי אותך, סליחה אני לא...

גב' מזל ערוסי: ככה צריך להרגיע את האנשים.

מר נועם גל: לא לקחת את זה בצורה קיצונית, אבל אני בהחלט מבין את הכוונה

שלך.

גב' מזל ערוסי: ועל זה גם אני מדברת.

מר נועם גל: בסדר, אז 100%.

מר ניר ים: כן. מתקדמים, חברים? טוב. בואו נעשה רגע ברייק, ברייק ברשותכם

לכמה דברים. את יכולה, בבקשה, בת שבע, להעלות את המסמך?

גב' בת שבע סעד: בבקשה.

מר ניר ים: טוב.

גב' בת שבע סעד: תגיד לי איזה עמוד ואני אתקדם, בסדר?

2. אישור פרטוקול מליאה #17#2023 מיום 4.12.23 על בסיס תמלול

מר ניר ים: אוקיי, אז יש לנו ככה, אני מקווה שהצלחתם לקרוא את הפרטוקול,

הוא היה רק, בסך הכול 78 עמודים. אז מי שנרדם איפשהו בדרך, יכול תמיד לקרוא אותו, למה

אנחנו מפרסמים אותו גם קבוע באתר. האם אבל, בכל זאת, יש הערות, למעט מישהי שהעירה לי

ששמה לא רשום למרות שהיא הייתה, וכמובן שזה יתווסף. אבל אם יש הערות ענייניות, נכון מזל,

אהלן. אבל אם יש הערות ענייניות, זה הזמן. תודה.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את פרוטוקול מליאה #17#2023 מיום 4.12.23 על בסיס תמלול

3. מסגרות אשראי בבנקים לשנת 2024

מר ניר ים: בת שבע, תעבירי בבקשה לעמוד מספר 2. אני אפילו לא אתן לעידו, אני אנסה בעצמי להעביר את זה. אנחנו מבקשים, למעשה כבר מזה יותר משנה אחת אחורנית, אולי שנתיים כבר, יש לנו מסגרות די קבועות בשני הבנקים, 4.5 מיליון בכל בנק, ובדך הכול 9 מיליון שם שאנחנו מבקשים כמסגרת אשראי. כנגד זה אנחנו מאשרים שיעבוד של הכנסות שוטפות לבנקים, באותה מידה, 4.5 מיליון לכל בנק, לקבלת אותן מסגרות. אז זה הסעיף הזה, וזה כמובן נדרש לנו גם לשנה הזו בשנת 2024. אם יש למישהו הערות על המסגרת, זה הזמן. הלאה, התקדמנו.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את מסגרות האשראי בבנקים לשנת 2024

6. תב"רים למליאה

מר ניר ים: בת שבע? תב"רים. פה לכי, בבקשה, בקצב של עידו, בסדר?
מר עידו ליבנה: אנחנו עושים את זה, מה שנקרא, בהקראה מהירה. אני לא אעצור כל אחד. החלק הארי של הראשונים, זה תב"רים של ביטחון...
מר ניר ים: רגע, רגע, עידו יעשה את זה בהקראה מהירה, אבל חברי המליאה מוזמנים בכל שנייה להידחף ולעצור אותו רגע.
מר עידו ליבנה: תודה. אני אעבור עליהם, כמובן, אם יש שאלה על כל אחד מהם, אני אקריא כל אחד, כמובן, בשורה רק שנהיה מסודרים, מסונכרנים.
1426 – הקמת תאורת ביטחון ביבול, ממול משרד הביטחון.

1430 – הרחבת מחסן חירום במועצה, זה לצורך העניין בצוות של אילן, הציוד שהגיע זה האישור שהתקבל ישן, עכשיו אנחנו רוצים לעשות משהו בתכנון ולהיכנס לעבודה שלו.

1438 – שיקום תאורה כרם שלום – עוד פעם, זה תיקונים שחלקם אני כבר אומר, אנחנו עושים אותם, זה עניינים ביטחוניים. יש דברים שמשרד הביטחון אישר לנו להתקדם, רק אמר לנו – תאשררו.

1439 – שיפור דרך הביטחון של בארי, זו הרחבה של חלק מאמצעי הביטחון שנכנסים שם לקיבוץ.

1440 – גדר התראה בניר עוז. גם, עוד פעם, אני רק שם את זה על השולחן, זה לא מחליף את אמצעי הביטחון שמשרד הביטחון מתכנן פה שנים קדימה. זה כדי לתקן את הקיים, וכדי לוודא ששומרים גם על התושבים שבאים לבקר, או מגיעים ללון בלילה, וגם על החיילים, שאפשר לקיים אתהיישובים בצורה בטוחה.

1441 – שיקום שערי ביטחון באשכול. שוב, פרויקטים בניהול מחלקת הביטחון.

התראה על גדר בארי – 1442 – שיקום, בעיקר זה תיקון ושיקום שלה.

1443 – התקני נעילה. מודה שאני לא יודע בדיוק, לא זוכר בדיוק על מה הם, דברים שמחלקת הביטחון מתעסקת איתם.

1444 – שיקום תאורת ביטחון יישובי אשכול, זה כללי, תיקונים שנעשו בעקבות המצב הביטחוני, פגיעות שהיו ושיקומים מן העבר. עד כאן זה זה. ביטחון.

656,1104 – שני אלה – פרויקטים של הרחבות ביישובים. הרחבות שניתנו, תוספות כספים שהיישובים נתנו. חלקם נתנו פה עוד לפני המלחמה, לא הספקנו להביא אותם. גם עכשיו, שתי ההתחייבויות נמצאות בכרטסות. אז זה...

גב' מזל ערוסי: עידו, שאלה, זה מתאים לעכשיו?

מר עידו ליבנה: מה זה?

גב' מזל ערוסי: זה מתאים לתקופה הזאת? כל הזמן... זה לא במסגרת כל הרה-

אורגניזציה, או רה- ארגון שהולך שם?

מר עידו ליבנה: עוד פעם, אני אגיד את זה, זו שאלה שעלתה, יכול להיות שנכון

שתכירו. כרגע, עמדת משרד השיכון, שפרויקטים שהתחילו בביצוע, צריך לסיים אותם לפי התכנון המקורי. אם בעתיד, כמובן אני אומר, אם בעתיד יש שינוי, תקומה, משרד השיכון והבינוי, או כל משרד אחר יחליט שהוא נכנס בנעלי היישובים, מה שנקרא - מבורכים.

אנחנו, כרגע, בשטח לא מפעילים קבלנים בלי האישור של היישובים, בלי שאומרים לנו אנחנו רוצים את הפיתוח. צריך לזכור שחלק מהיחידות האלה כבר מתוכננים להן תושבים, וגם ככה ההרחבה לוקחת להם חצי שנה – שנה לסיים את ההכנות.

אני כבר אומר, רוב היישובים, כמובן שהפעולות נעצרו. יש פעולות מן העבר שצריך לסיים אותן, אי אפשר להשאיר את הקבלנים באוויר, אבל הכול נעשה בתיאום היישובים. הם מתואמים עם תקומה שהם מכירים את זה, גם אם זה הולך לשיקום, גם אם זה הולך לשינויים כאלה ואחרים. אבל הדברים האלה נמצאים במערכת, אנחנו צריכים לאפס אותם.

בסוף, המערכת הזאת היא גם בירוקרטית, אין מה לעשות, יש בה הרבה טכניקה. לא יכולים להשאיר את הדברים פתוחים.

תב"ר 1410 – דנו בו בזמנו במליאה, שיפוץ בית ספר שחר אשכול. כמובן, בעקבות המצב, כמו שדנתם פה ארוכות. זה כסף שהגיע במהלך הלחימה לטובת שיפוץ שרציתם לעשות כבר בקיץ, אם אתם זוכרים. השיפוץ הראשון, כבר סיימנו את ה-500 אלף, הוא מוכן לקליטה בסיסית של תלמידים, ואנחנו נקבל החלטות בהתאם לצרכים של המועצה, לא מחר בבוקר. אנחנו כרגע לא נוגעים בבית ספר הזה, אבל ברגע שתקבל החלטה, והכסף הזה יעמוד לטובתנו כדי לשדרג אותו, בין אם נכניס אליו את התלמידים במהלך, בסוף 24, או בין אם נחליט שכרגע המצב עומד. כמו שניר אמר, אנחנו מכינים את כל האופציות.

1425 – אותו סיפור, זה המשך של פרויקטים, או תתי פרויקטים של היישובים, התחייבויות שנמצאות, אנחנו מכניסים אותן לתוך התב"רים. חלק מהדברים היו צריכים להיעשות כבר לפני הלחימה, אין מה לעשות, 7.10 עצר אותנו, ואנחנו מרגישים שעכשיו זה נכון להכניס את זה, להשלים את הסיפור הזה. יחליטו לממש? יממשו. לא יחליטו, או לשנות את אופן הביצוע, נשנה בהתאם.

שיקום גדר מגן – חוזר לתב"רים ביטחוניים, זה 1437. אני אעשה שנייה עצירה, אם יש מתנגדים או

נמנעים, שנייה לפני שאני רץ הלאה, אני אשמח לשמוע. אם לא, אנחנו מבינים שזה בעד.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את התב"רים כפי שפורטו לעיל

הרשימה הבאה – 1214,12433,1267,1270,1313,1336,1356,1383,1385,1392 – כל הפרויקטים האלה זה פרויקטים שסיימנו אותם. זה פרויקטים לסגירה. אישור המליאה לסגירת התב"רים האלה, האם יש? יש.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את סגירת התב"רים כפי שפורטו לעיל

4. תוכנית ללו"ז הבחירות באשכול

מר ניר ים: זה נייר שקיבלנו ממשרד הפנים, הוא לא מיועד אלינו, הוא מיועד לחבר הכנסת יעקב אשר, יושב ראש ועדת הפנים והגנת הסביבה. זו, למעשה בקשה, נקרא לזה ככה, או כוונה, או תוכנית של שר הפנים, בהתייחס לבחירות לרשויות המקומיות. ולכן כתבתי על זה למעלה 'לא סופי', כי זאת לא החלטה חלוטה, זו רק הצהרת כוונות. אז בהצהרת הכוונות הזאת, כל מדינת ישראל תיגש לבחירות, אני לא זוכר אם... ב-30.1 הקרוב, למעט מספר רשויות, שמפורטות, 14 רשויות, ואנחנו ביניהן. כשהכלל המנחה הוא – תום תקופת פינוי התושבים ולא פחות מ-150 יום ממועד זה. אז אני אקרא אותו רגע, כדי שנבין כולנו, וזאת בשים לב למועד שיקבע לפי החלטת הממשלה לסיום פינוי התושבים, המועד האמור יקבע למועד שאינו מוקדם מ-150 יום. בואו נגיד ככה, מי שמאמין, ומי שחושב שהמלחמה הזאת תסתיים בחודש הקרוב, או בחודשיים הקרובים, אז המועד האפשרי הקרוב ביותר, לפי החשבון שלי, הוא יהיה איפשהו בקיץ. לא יודע להגיד לכם – יולי, אוגוסט, ספטמבר. אלא אם כן המלחמה תימשך תקופה ארוכה יותר. זה הרעיון, זאת הכוונה.

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: ניר, אני הבנתי את זה קצת אחרת. זה כמו בעיה בחשבון, 150 יום מהמועד בו יסתיים פינוי התושבים, יש לנו תושבים שלא יחזרו גם עוד שנה. להבנתי.

מר ניר ים: כן,

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: נכון?

מר ניר ים: רגע, זאת שאלה טובה. כרגע אנחנו, לא, כרגע אנחנו עוד לא התחלנו

להתייחס אליה. האם, למשל, אותם תושבים יגורו, נגיד, בארי שיגורו בחצרים, או רעים שיגורו בתל אביב באותו זמן, האם זה, הם נחשבים כמפונים – ולכן מאריכים את התקופה עד הבחירות הבאות? אני לא יודע להגיד. לא יודע להגיד. אני מציף את הנייר הזה כמו שהוא כאן ועכשיו. יכולות להיות דעות, אבל זה רק דעות.

כנראה שהנושא הזה יבחן, ואני מניח בזמן המתאים. בסופו של דבר, לא אנחנו הגורם, כמו שאמרתי, לא אנחנו הגורם שמחליט, משרד הפנים, איך הם מתייחסים לזה? אני עוד לא יודע. אני עוד לא יודע.

מר תמיר בוקובה: מעבר לשאלת הזמנים, שאלת, המשמעות של המסמך הזה, היא שתהליך הבחירות מתחיל מההתחלה, אם אני מבין נכון. זאת אומרת, הגשת מועמדויות, כל מה שהיה, כאילו לא היה.

מר ניר ים: אז זאת ההערה השנייה שלי, בשונה מכלל הארץ. כי בסך הכול הבחירות נדחו מאוקטובר לינואר, ולמעשה כל רשימות המועמדים, כל החוברות שימולאו, הכול הכול תופס. במקרה הזה, שום דבר לא, הכול נמחק, מתחילים את כל ההליך מההתחלה. מועמדים חדשים או נוספים, רשימות בוחרים, הכול מההתחלה.

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: סליחה רגע, ניר, אמרת שלא שואלים אותנו וזו עמדת משרד הפנים.

מר איתן אהרון: אני רוצה גם להגיד משהו, ניר, בבקשה בת שבע, בבקשה.

גב' בת שבע סעד: רגע, שנייה, שנייה.

מר ניר ים: מה שהתכוונתי אני ניסיתי לעשות דבר מאוד פשוט. ניסיתי לקחת את הנייר הזה כמו שהוא הגיע, ובמועד הקצר ביותר, להביא אותו לידיעתכם כחברי מליאה. שיהיה ברור, כרגע זה המגרש. איך משחקים בו? צריך עכשיו לחשוב.

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: אני יכולה לדבר, בת שבע? או שאני...

גב' בת שבע סעד: כן. רגע, שלומית ואחרי זה איתן, בסדר?

גב' שלומית פלוטקין בן זקן: אז אני רוצה להתייחס באופן כללי לעניין הזה. אני חושבת שאי הוודאות הזאת למועד הבחירות, במיוחד כשהיינו כל כך קרובים, אני חושבת שהיא לא נכונה. אני חושבת שהקהילות שלנו, בכלל, רוצים אני לא אגיד ודאות, כי זו מילה שמקפיצה אתכם, והיא בעייתית, אבל אני חושבת שזה נכון גם במישור של הנהגות יישובים, גם מליאה וגם מועצה, שהקהילה, בעצם, תבחר את ההנהגה שתוביל אותה בכל התהליך הזה של השיקום והבניה מחדש. זה נכון שיהיו בחירות שהנהגה שתיבחר, ושיהיה לה את השקט, בעצם, לעבוד.

לא בעוד חצי שנה – שנה, או זמן לא מוגדר, פתאום באמצע יחליפו, תתחלף ההנהגה. ואני חושבת שאם יהיו בחירות, אז בעצם הקהילה תדע שזה ראש המועצה הנבחר, זה הוועד הנבחר וכולם מיישרים קו אחריו, ועסוקים בעשייה, בעבודה, ולא בשיח אחר. אלו הדברים שלי.

גב' בת שבע סעד: כן, איתן?

מר איתן אהרון: שלום, ערב טוב לכולם. אני רוצה לחדד, להיצמד למה שאמרה שלומית, בהתחלה, לא עכשיו. לגבי המועד של הבחירות. חברים, יש הבדל גדול, וזה נראה לי שאנחנו פשוט לא מבינים שום דבר מהמכתב הזה של שר הפנים שאומר – מרגע חזרת התושבים 150 יום, או 5 חודשים.

חלק מהתושבים הולכים לחזור, ממה שאני מבין, אוטוטו. רוב המועצה הולכת לחזור אוטוטו. יהיו יישובים, קיבוצים כמו בארי וניר עוז, שיחזרו אולי עוד שנתיים. אז מה זה אומר? שעכשיו אנחנו כמעט קדנציה, או יותר מחצי קדנציה נהיה ללא בחירות?

אז השאלה, צריך לבדוק את העניין הזה מול שר הפנים, מה זה אומר בעניין מועצה אזורית אשכול, מרגע חזרת התושבים. מה זה אומר? כי אפשר, לדוגמא, קיבוץ ניר עוז שיהיה בקריית גת, יוכל לקבל, אני מעריך, קלפי ולהצביע משם. הבעיה הטכנית לא באמת קיימת. אז אני חושב שצריך לברר את זה, וזה דבר חשוב מאוד. גם מה שלומית אמרה בהמשך, שיהיו בחירות כדי שהציבור יבחר את מי שישקם אותו, מי שהוא רוצה שישקם אותו בתקופה הכי קשה שלנו. תודה.

גב' מזל ערוסי: אני גם רוצה להתייחס לזה. אני חושבת שכדי שמנהיג יוכל בתקופה הזאת להוביל מועצה במשבר כמו שלנו, צריך שיהיה לו אמון מלא של הציבור. וכדי שאדם יזכה

לאמון מלא של הציבור, צריכות להיות בחירות. והבחירות האלה יוכיחו, ויתנו לאותו ראש מועצה שייבחר, באשר יהיה, את הכוח לפעול במרחב, נטול פוליטיקה, נטול הגבלה של זמן. חמש שנים לשקם ברצף, לשקם ולייצב מועצה במצב הכול כך קשה שלנו כאן.

חוץ מזה, שאנחנו אזרחים, צריך לתת לנו את הזכות לממש את הזכות שלנו לבחור. ואם שר הפנים אמר שאפשר להכניס קלפיות לעזה, על מנת שחיילים יוכלו לבחור, בוודאי ובוודאי, אפשר להביא אותם למוקדים השונים שבהם נמצאים אנשי מועצה אזורית אשכול. אני באמת חושבת שזה משהו לגיטימי, אולי שיחזק גם כל אחד ואחד מאיתנו, וייתן לראש המועצה הנבחר, את חופש הפעולה באמון מלא. זהו.

מר ניר ים: חברים נוספים? לא. אוקיי. לדעתי, עדכון על בית הספר העורפי לתקופת הביניים, שרשום פה בתור סעיף, אנחנו כבר דיברנו.

גב' בת שבע סעד: ניר, אני יכולה להוריד? כי זה הסתיים.

מר ניר ים: כן, את זה אפשר להוריד.

גב' נעמי סלע: ניר, אפשר שאלה קטנה, ניר? פשוט לא שמת לי לב שאף אחד לא דיבר על הנושא של הבחירות. יש איזשהו שיח בין המועצה לבין משרד הפנים? או שזה נתון להחלטה שלהם, ואין לנו שום שיח מולם, שום הידברות, שום נייר עמדה שהמועצה מציגה. יש משהו שאנחנו עושים בנדון? או שאנחנו פשוט ממתנינים?

מר ניר ים: בשלב הזה לא. זאת אומרת, בכלל עוד לא חישבנו מסלול, נקרא לזה ככה.

גב' נעמי סלע: הבנתי.

מר ניר ים: קיבלנו נייר, כמו שאמרת, קיבלנו נייר לא חלוט, אלא נייר הצהרת כוונות, ועד כה לא התייחסנו אליו בשום רמה, למעט להביא אותו לידיעתכם.

גב' נעמי סלע: כי למעשה, בתקשורת גם, גם סוף ינואר כבר לא ממש על הפרק. אז נראה לי שכל הצהרת הכוונות הזו לא ממש רלוונטית, כי עוד פעם המועד יוארך.

מר ניר ים: לא לא, סוף ינואר, כמה שאני יודע, סוף ינואר הוא די על הפרק.

גב' נעמי סלע: אז זהו, כי היום דיברו שבסוף ינואר זה כבר לא יהיה, אבל בסדר, זה כבר לא רלוונטי.

מר דודי אלון: אם ידחו את זה לסוף פברואר, זו האופציה האחרונה שלהם חוקית.

גב' נעמי סלע: זהו, כי הצבא לא מוכן להכניס קלפיות לתוך עזה, אמרו שיאריכו את מועד הבחירות. אבל בגדול,

מר דודי אלון: שנייה רגע, אני אתייחס כי אני קצת, גם קראתי והקשבתי. אני מבין שאם אפשר להאריך את זה בעוד תקופה, של עד פברואר.

גב' נעמי סלע: מקסימום 30 יום, נכון.

מר דודי אלון: ואם זה לא יקרה, אז יהיה משחק חדש, אולי אובר דה קאונטרי. זאת אומרת, זה יהיה כאילו...

גב' נעמי סלע: נכון.

מר דודי אלון: אירוע אחר לגמרי.

גב' נעמי סלע: תראה, הדבר הכי חשוב הוא שלא יכולים להפלות בין זכויות האזרחים ב-14 היישובים, לבין שאר התושבים. נראה לי שבג"צ לא...

מר דודי אלון: אני אגיד את דעתי הלא משפטית. אני מניח שמי שכתב את זה, לא מתכוון לחכות שיחזור היישוב האחרון בעוד שנתיים – שלוש.

גב' נעמי סלע: בדיוק.

מר דודי אלון: אני מניח שיתייחסו לאיזושהי מסה קריטית שהלחימה הסתיימה, היישובים חזרו, ייקחו את ה-150 יום כדי להתארגן מחדש על כל מה שקשור ברשימות וכיוצא באלה, כנראה זה יפגוש אותנו...

גב' נעמי סלע: אז לא לא לא, יש פה הרבה לאקוונות, יש פה הרבה דברים לא ברורים, זו אמירה לא ממש...

מר דודי אלון: אני אומר, זה כנראה יפגוש אותנו, אם לא בקיץ, אז כנראה באוקטובר הבא. זו סתם הערכה שלי, אבל היא טובה כמו של כל אחד אחר.

- גב' נעמי סלע:** אז לשאלתי, אני מבינה שאין שום דבר מולם. בסדר, אוקיי, תודה.
- גב' בת שבע סעד:** משה ידבר.
- מר משה טל:** משה, רגע משה. תומך מלא במה שאיתן ומזל אמרו בקשר לבחירות. תומך מלא, ואני חושב שאני מייצג פה הרבה יישובים...
- גב' בת שבע סעד:** כן, חנניה? אתה יכול לדבר.
- מר חנניה אווקרט:** ניר? שומעים אותי?
- מר ניר ים:** כן, חנניה.
- גב' בת שבע סעד:** כן כן.
- מר חנניה אווקרט:** אני חושב שמה שהמועצה יכולה לעשות בנדון, זה להסיר את האי ודאות הזאת שקשורה למה שנאמר על 150 יום מיום חזרת התושבים. או מסיום הפינוי. היום הזה לא ברור, צריך לדרוש לדעת מה ההגדרה של היום הזה, בשביל לדעת על מה מדובר. ובכל מקרה היה רצוי, מבחינתי, לקיים את הבחירות עד ה-1.2, כדי שלא נתחיל את כל הסיפור מחדש. משום שראש המועצה הקיים, או מי שיבוא במקום, צריך אופק של חמש שנים קדימה, בשביל להתחיל לעשות, לתכנן את צעדיו.
- גב' מזל ערוסי:** בדיוק מה שאמרת.
- מר חנניה אווקרט:** אי אפשר להשאיר את כל העניין הזה תלוי באוויר. לא ידוע מתי יום הפינוי, לא ידוע מה זה ה-150 יום האלה, הנוספים. וגם אלה שצריכים להגיש מועמדות, לא יודעים איפה הם חיים.
- מר משה טל:** צודק.
- גב' בת שבע סעד:** חנניה, 150 הם מתייחסים לא לימים. זה הזמן שיחליטו שמתחילים הכול מההתחלה.
- גב' שלומית פלוטקין בן זקן:** בת שבע, עזבי... כל אחד יכול לפרש. אבל לי חשוב להגיד, חשוב לי רק להגיד שאנחנו... לא רק הבחירות למועצה, יש למליאה ולנציגויות המושבים. אז ניר, בעקבות השיח שיש פה במליאה, אתה אמרת שאין שיח עם משרד הפנים. האם בעקבות

השיח פה במליאה, אתם תעשו חשב מסלול, וזה דברים שיבדקו?

מר ניר ים: אנחנו בטוח נתחיל לדבר איתם, גם כדי להבין, כי באמת מה שאמר

חנניה, זה דבר שהוא מאוד מאוד משמעותי בהבנת הנקרא. מה זה אומר תום תקופת הפינוי? האם

זה אומר עד חזרתו של אחרון תושבי המועצה האזורית אשכול שהלך לזיכרון יעקב? או משהו אחר?

אז את זה, כמובן, אנחנו נציב. גם כדי שמקבלי החלטות למעלה, אם בסוף החלטה לא תהיה שלנו,

אז ייקחו את הדברים האלה בחשבון, אוקיי? בהחלטתם. וכמובן, יתחיל עכשיו דו שיח.

יכול מאוד להיות שגם היה ותידרש עמדתנו בעניין, מה שאני קשה לי להאמין, אבל אולי אולי גם

תידרש עמדתנו, אז נוכל להתכנס ולקבוע אותה. בשלב הזה זה עדיין לא עומד על הפרק. אבל להבין

מה רוצים ולבקש שזה יהיה ברור לגמרי לקבלת החלטה, זה בהחלט אנחנו נעשה.

גב' מזל ערוסי: רוח הדברים צריכה להיות מימוש הזכות שלי כאזרח לבחור.

מר משה טל: אמת.

עו"ד אולגה גונן: אני רק רוצה להוסיף לגבי שאלה שאדוארד העלה לפני כן, הוא שאל

לגבי בחירות לאגודות. אז במסגרת ההנחיות של רשם האגודות, ניתנה גם הנחיה של הארכת הכהונה

לכל מי שהכהונה שלו מסתיימת עד ל-7.1.2024, בארבעה חודשים נוספים. ושאל אותה רשות באותה

אגודה רוצה לבטל את זה, אז היא יכולה לקבל החלטה ולוותר על הארכה. אבל יש כרגע ארכה

אוטומאטית על פי חוק.

מר אדוארד קוברסקי: ארבעה חודשים. בסדר, טוב.

מר ניר ים: אוקיי, דברים נוספים?

מר איתן אהרון: רגע ניר ניר, שאלה נוספת חשובה. בדרך כלל כבר בתקופה הזאת,

היינו ממלאים לכם את התקציב ועד מקומי, אז אולגה, לגבי תקציבים בכלל של האגודות,

התקציבים השנתיים של 24?

עו"ד אולגה גונן: של האגודות אתה מדבר, לא של המועצה.

מר דודי אלון: ועד מקומי הוא מדבר.

מר איתן אהרון: ועד מקומי, ושל האגודות, כמובן, החקלאיות גם.

מר ניר ים: אין קשר. בוא רגע נעשה, דקה, בוא נעשה הפרדה. בוא נגיד ככה, בימים רגילים, הוועדים המקומיים צריכים היו לבקש מהמועצה אישור לתקציב 2024, לשנה הקרובה, היו צריכים לבקש את זה עד סוף אוקטובר 23. יענו, חודשיים וחצי אחורנית. כמובן זה לא קרה, ועכשיו שואל איתן, בסדר, מה תאריך היעד להגשת בקשה לתקציב לשנת 2024? בוא נגיד שצריך לעשות את זה, אם אתה שואל אותי, אין לנו... אנחנו כבר, כרגע, מחוץ ללוחות הזמנים, בסדר?

עו"ד אולגה גונן: מה עם תקציב המועצה באותה שאלה?

מר ניר ים: רגע, תקציב מועצה יגיע. תקציב מועצה יגיע. מתי חובה על הוועדים המקומיים לבקש תקציב? אני כרגע לא יודע, אבל אולגה, בואי נבדוק את זה, בסדר? ונדבר את זה ליישובים.

אבל אני אומר, בלי קשר עוד לחובה, איפה אפשר לעשות את זה? איפה אפשר לבקש אישור תקציב? תבואו, זה רק יקל עליכם, וזה רק יקל עלינו להתנהל. זה הכול. אז אנחנו נברר, כמו שאני חוזר ואומר, אנחנו נברר האם יש דד ליין לאור המצב, האם יש דד ליין להגשת בקשה לתקציב בוועדים המקומיים? אם כן – כן, נודיע לכם. אם לא – לא, נודיע לכם גם. זה בסדר.

מתוך זה, בקשה שלי, להשתדל להתקדם. יעזור לכם? יעזור לנו. לגבי תקציב מועצה, תקציב 2024, אנחנו נביא אותו לקריאה ראשונה, אני מקווה,

מר עידו ליבנה: לא 24, אני מעדכן...

מר ניר ים: רגע, עידו נותן עדכון.

מר עידו ליבנה: משרד הפנים כרגע, אין החרגה לאשכול. משרד הפנים כרגע אומר – אין אישור תקציב ל-24, כי רוב הרשויות הולכות בינואר לבחירות, מהסיבה הזאת אין תקציב 24 בשלב זה. ואני אומר, אשכול, ב-14 רשויות שראיתם שגם ככה יש להן דחייה, לא נתנו להן החרגה. אנחנו דיברנו בעל פה, אנחנו גם נפנה בצורה מסודרת לבחון את ההנחיה הזאת עוד פעם.

מה שכן, וברשותך אני אעלה את זה עכשיו, בסדר? מה שכן אנחנו מבקשים מהמליאה, זה גם אחרי שיח עם משרד הפנים, אנחנו מבקשים להעלות את עדכון תקציב 23, ואנחנו מבקשים לעשות אותו,

מה שנקרא, בלוחות זמנים דחוקים.

למעשה, היינו צריכים לכל המאוחר מחר להביא את עדכון התקציב, ואנחנו מבקשים לעשות אותו, מה שנקרא, בלוחות זמנים דחוקים. למעשה, היינו צריכים לכל המאוחר מחר, יכול להביא את עדכון התקציב. אין לנו את המידע המלא, העדכון לא יהיה ברמה של עוד פעולות, או עוד זה. העדכון יהיה ברמה של חודשיים אחרונים קיבלנו X תקציבים לנושאים שונים. את חלקם אנחנו צריכים להעביר אותם לקרנות ולסדר אותם, כדי שיעמדו לנו גם בשנה הבאה. עדכונים, אם מישהו זוכר, זה דיברנו בספטמבר, על עדכוני שכר שקבעו במדינה, ועוד לא הכנסנו אותם לתקציב בצורה מסודרת, אבל אנחנו נרוץ איתם גם ב-24.

אז את הדברים הבסיסיים, אנחנו קוראים לזה – האבנים הגדולות של התקציב, לא יהיה איזשהו שינוי מהותי שאתם לא מכירים, אבל את האבנים הגדולות האלה של כספי המלחמה, עדכוני שכר והתאמות, אנחנו נבצע. בעיקר בשביל שאנחנו נוכל להעביר כספים גם ל-24, וגם לעבוד תקין, לפחות באבנים הגדולות במהלך 24, ככל שיהיה לנו אישור לאשר תקציב ל-24, אנחנו נביא אותו.

כרגע, בגלל הבחירות, ההוראה היא שלא מביאים תקציב ב-24, אז זאת הבקשה. אנחנו רוצים, זה יהיה לנו יום יומיים לפני סוף השנה, אנחנו מנסים לעבוד על זה כמה שיותר מהר, להביא תקציב של אבנים גדולות לעדכון המליאה. זאת הבקשה, ואם יש איזו הסתייגות או הערה, אז נשמח לשמוע אותה.

מר תמיר בוקבזה: הערה שנייה, או בקשה, מניר ומאולגה לגבי התקציבים של הוועדים המקומיים. אנחנו כל שנה דשים ודנים בזה, ולא מבינים מה באמת אנחנו מאשרים. אנחנו נשמח לאיזשהו שיעור מאולגה, עם הסבר מה זה התקציב הזה, מה המשמעויות שלו, מה המשמעות של האישור שלנו כמליאה.

יש שם סעיפים של השתתפות מועצה או משהו כזה, שכל אחד זורק איזשהו מספר שבא לו בכל יישוב. מעולם לא הצלחנו לקבל תשובה ולהבין מה זה המספרים האלה. נשמח לאיזשהו שיעור הסבר בנושא.

עו"ד אולגה גונן: אני חושבת שמה שאני חשבת, עוד פעם, לפני המלחמה, זה בכלל

לעשות... איזו הרצאה על ועדים מקומיים מה הם. אבל אין בעיה.

מר תמיר בוקובה: תודה.

מר ניר ים: האמת היא שהקטע של התשובות הלא רציניות, אם מותר איזה פעם,

אז גם אנחנו ביקשנו הבהרות לגבי התקציבים האלה, לא הצלחנו לקבל אותן במלואן, מצד אחד.

מצד שני, אם משהו עובד טוב, ולא חורג והכול מסתדר בסוף, אז בדרך כלל לא נוגעים בו. אז זו

תשובתי לשאלתך ולהערתך.

מר תמיר בוקובה: זו תשובה נהדרת עד ה-7.10, ומאז אנחנו לא בקונספציה הזאת של

'אם זה עובד לא נוגעים'.

מר ניר ים: יפה, כל הכבוד.

עו"ד אולגה גונן: ורק לגבי תקציבים באגודות, שגם זה נשאל, אז באגודות אין כרגע

דחייה, הרשם בודק את זה ואין כמעט דחייה. אז כל מי שבאגודה לא אישר תקציב, אם זה לא...

צריך לעשות את זה עד סוף השנה, או לפחות את האישור...

מר דודי אלון: שווה להוציא את זה מסודר לוועדים, שידעו את זה.

מר ניר ים: אוקיי.

גב' בת שבע סעד: חנניה, כן?

מר חנניה אוקרט: לי במסגרת הדברים שהועלו כאן לאישור, להסדרי הביטחון ביישובים

השונים, אני רוצה להעיר שבטח כולכם זוכרים שבשנה שעברה דיברנו על תחנת ההסעות של בית

הספר החדש, שהיא חשופה לרצועה.

מר ניר ים: נכון.

מר חנניה אוקרט: שבהתחלה צה"ל אמר שזה לא טווח קורנט, ואני בדקתי ואמרו

שיעשו מיגון, ואחר כך אמרו שזה לא כל כך מתאים, יעשו צמחיה. ובקיצור, עד לרגע זה, לא היה

שום פתרון, לא נעשה כלום.

אני חושב שבמסגרת הסדרי הביטחון שעושים עכשיו, חייבים לכלול את הנושא הזה מייד, להקים

בטונאדות גבוהות של 5 מ"ר שלא יראו את הרצועה בכלל. את זה אפשר לסלק מתי שרוצים,

כשהצמחייה גדלה או כל דבר אחר. זה חלק מתחושת הביטחון של האנשים, אם וכאשר נתחיל לחזור.

מר ניר ים: נכון. אני מאוד מצטרף לזה. אני חושב שבלי קשר מתי נחזור לשם, גם אם זה בעוד אני לא יודע מתי, כדאי כבר לעשות את זה. שזה יעמוד, שזה יתקבע גם בתודעה של אנשים. כמה שיותר מוקדם, יותר טוב.

מר דודי אלון: זה היה כבר בסוג של עבודה עוד לפני המלחמה. עם מגן שם, עם שיח על האדמות.

מר ניר ים: דברים נוספים, חברים? מתפזרים? אז תודה רבה. תודה רבה לכולם, ונשתמע.

גב' בת שבע סעד: לילה טוב, תודה רבה.

מר תמיר בוקבזה: תודה רבה.

ריכוז החלטות

2. אישור פרוטוקול מליאה #17#2023 מיום 4.12.23 על בסיס תמלול

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את פרוטוקול מליאה #17#2023 מיום 4.12.23 על בסיס תמלול

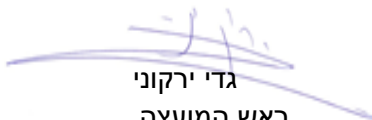
3. מסגרות אשראי בבנקים לשנת 2024

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את מסגרות האשראי בבנקים לשנת 2024

6. תב"רים למליאה

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את התב"רים כפי שפורטו לעיל

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את סגירת התב"רים כפי שפורטו לעיל

גדי ירקוני
ראש המועצה

אושר בתאריך: 1/1/24

ניר נים
מנכ"ל המועצה